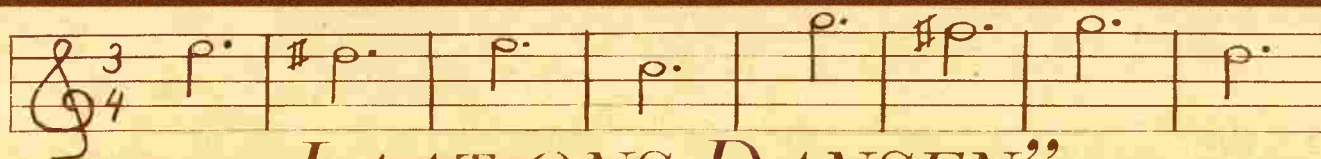

DIE STAD

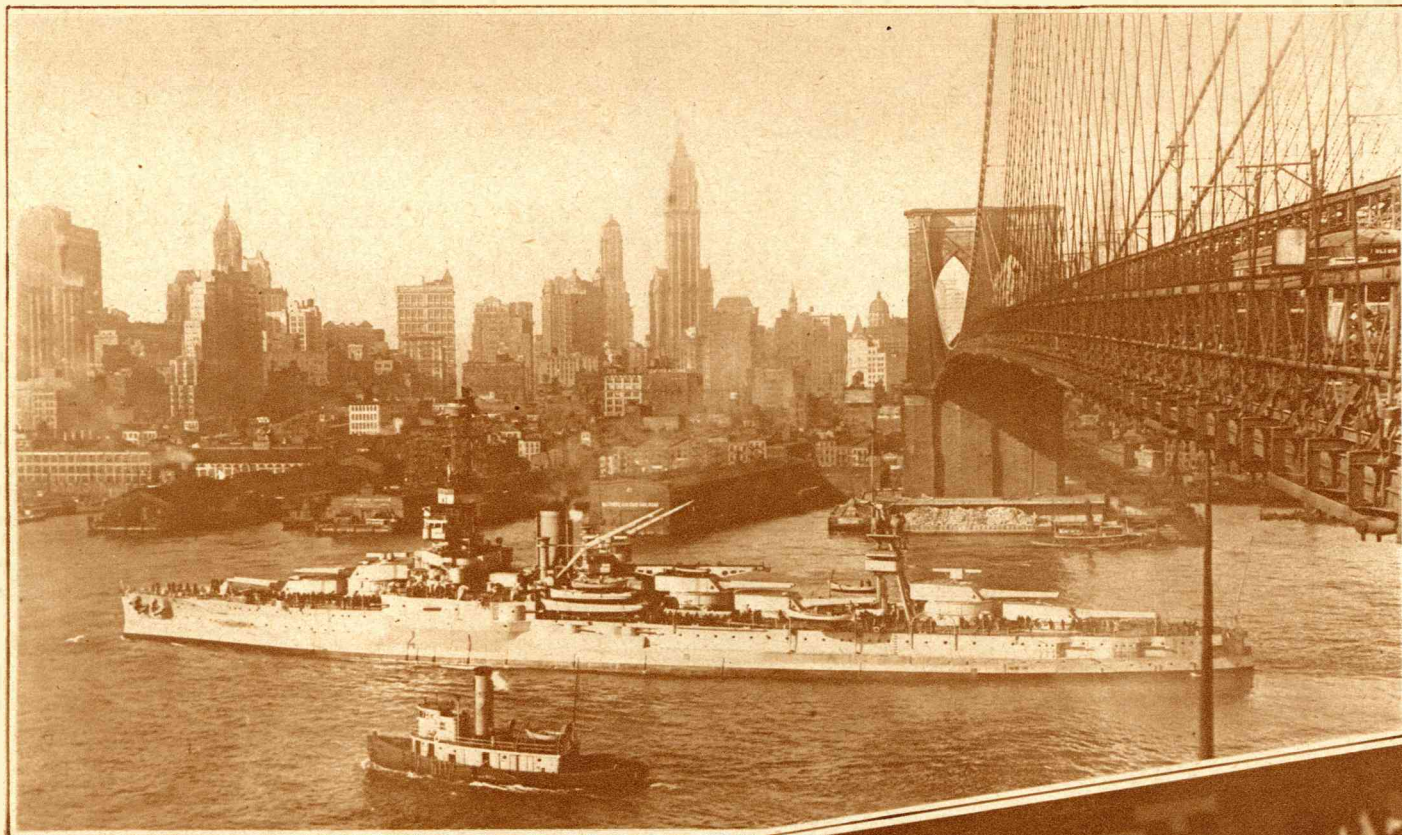
GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

„LAAT ONS DANSEN”

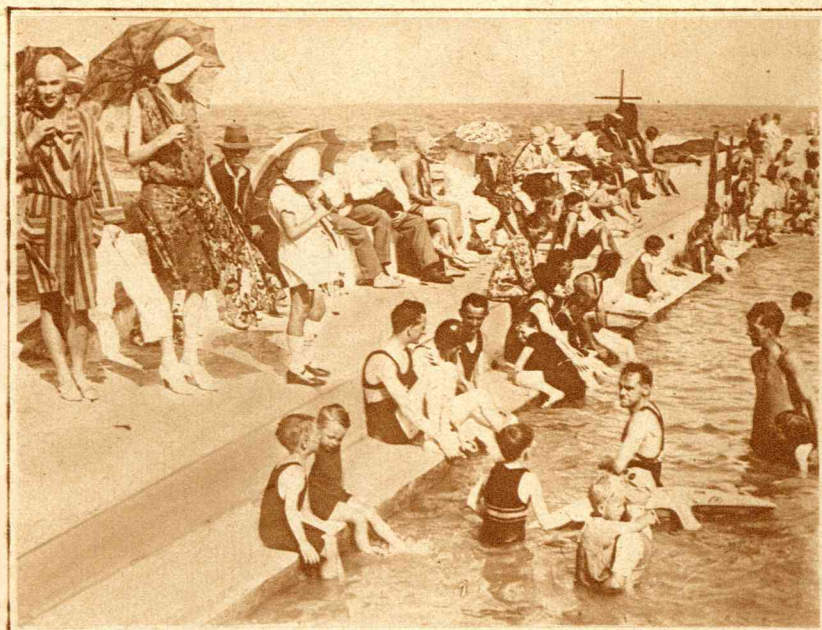
Op manoeuvre. De Amerikaansche kruiser Arkansas verlaat de haven van New-York. Rechts op de foto de bekende Brooklyn Bridge, en op den achtergrond de wolkenkrabbers van Manhattan.

Over de Grenzen

Een groep van vriendelijke typisten, die te Londen zijn aangekomen om de Amerikaansche delegatie ter vlootconferentie bij hun werkzaamheden te assisteren.

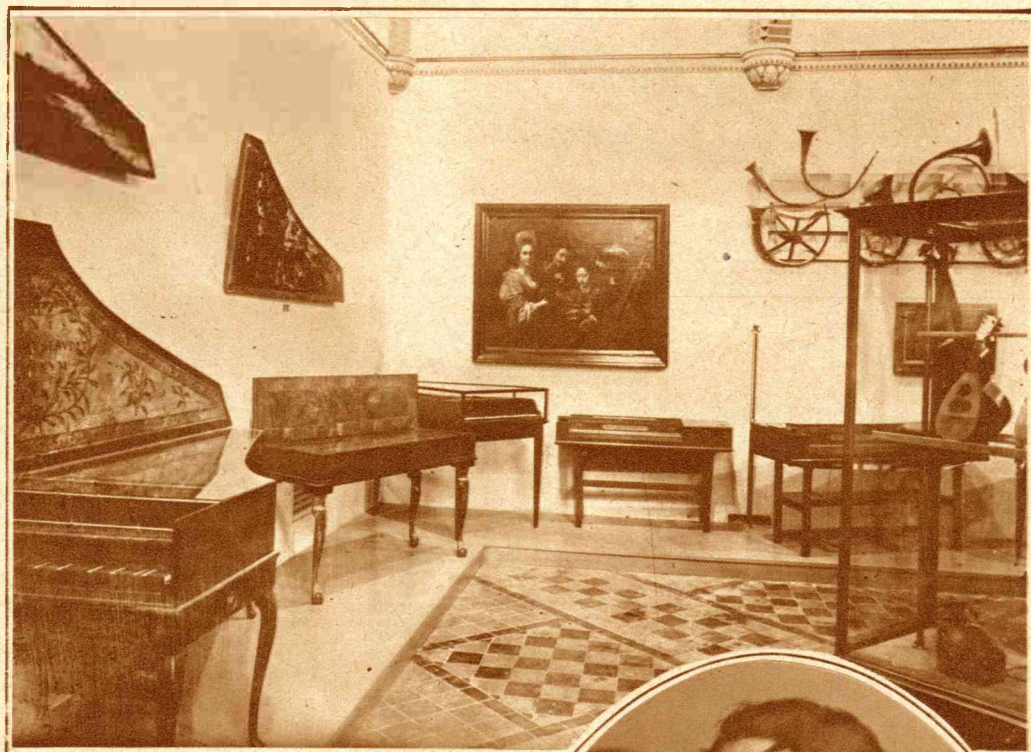
Een drietal jonge Grieksche landbouwers in de schilderachtige kleeding van hun land.

Op het oogenblik heerscht in Australië een ongekend hooge temperatuur. Badleven in Januari in de omgeving van Sydney.

Een afzonderlijke wachtkamer voor kinderen is ingericht in 't Berlinsche Warenhuis Tietz. Wanneer de moeders hun inkoop hebben gedaan komen zij hier hun spruiten weer „ophalen“.

Nieuws uit de Hoofdstad

in het Rijksmuseum werd een zaal ingericht, waarin men de ontwikkelingsgeschiedenis der verschillende muziekinstrumenten kan aanschouwen.

De heer J. A. Fey, hoofd der Potgieterschool, nam, na 45 jaar bij het onderwijs werkzaam zijn geweest, afscheid.

Het nieuwe zittingslokaal van den Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst, aan den Groenburgwal, dat dezer dagen in gebruik werd genomen.

Een der fraaie gangen op de bovenverdieping.

Jeanne Bacélek, die de gastrol vervult in „Rose Marie”, de bekende operette, welke in het Grand Theater voor de tweehonderdste maal zal worden opgevoerd.

Ter gelegenheid van haar 50-jarig bestaan hield de N.V. Kon. Fabriek van Verbandstoffen v.h. fa. Utermöhlen 'n drukbezochte receptie.

Christina

Het Hollandsche meisje, dat je nergens te zien krijgt.

„Ik kan onmogelijk nog langer leven zonder jou.“

Films, met en zonder gelukkig slot, plegen gespeeld te worden in alle steden en streken van Amerika, in Parijs, Singapore, Weenen, in het Zwitsersche hooggebergte, op de Maan, in de diepste diepten der Zuid-Chineesche Zuidzee - dat wil ten minste zeggen in de filmateliers, die zijn omgetooverd in die landen en zeeën en hemellichamen. Maar Amerikaanse films, die in Holland spelen, zijn zeldzaam. „Christina“ met Janet

Janet Gaynor in de titelrol.

← Het aan duidelijkheid niets te wensen overlatend gebaar met den Gouvenaar.

Gaynor, Charles Morton, en Rudolf Schildkraut in de hoofdrollen, is zulk een bijzonderheid. Het Hollandsche visschersmeisje, dat in de Fox Film studio werd „ontworpen“, ziet er niet bijster vertrouwd uit voor onze oogen; evenmin lijken de „Hollandsche binnenhuisjes“ erg zuiver op den graad. Maar dat zal geen beletsel zijn voor de Amerikanen en andere buitenlanders - en misschien ook niet voor onze landgenooten - om de film te bewonderen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Rudolf Krauze is, tegen den zin van zijn vader, in stilte verloofd met Else Lobener, voor wie hij bij zijn tante, Wilhelmine Abt bescherming wil zoeken, daar het meisje geheel alleen op de wereld staat. Als hij daarvoor zijn tante wil bezoeken, hoort hij boven aan de trap geluid en meenend zijn vader's eigenaardig kuchen te herkennen, gaat hij terug. Even later ziet hij een oude vrouw de woning verlaten, die hem door zekere eigenaardigheden in haar gang zoozeer aan zijn vader herinnert, dat hij haar ongemerkt volgt — plotseling verliest hij haar echter uit het oog. Een paar uren later hoort Rudolf, dat zijn tante vermoord is. Else is intusschen in dienst gekomen bij mevrouw Deloria, die haar echter de voorwaarde stelt, dat zij zal afzien van Rudolf, wat zij, meenende daardoor in het belang te handelen van den geliefde, belooft. Den commissaris van politie belooft Krauze alle medewerking bij het opsporen van den moordenaar; zelfs geeft hij eenige aanwijzingen, die tot de ontdekking zouden kunnen leiden. Bij haar meesteres maakt Else kennis met Hubner, een onguur type, die Deloria haar voorstelt als „mijn beste vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu

pas betaald kon hebben. Wie had dan de belastingsschuld van de doode betaald en waarom? Den volgenden dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belooft aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorloopig nog geheim te houden. Van Else begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen. In den verderen loop van dit gesprek vertelt zijn vader hem, dat zijn tante hem 30.000 M. heeft vermaakt en de rest aan liefdadige instellingen. Krauze wil het testament bestrijden, maar Rudolf weigert daaraan mee te doen en wil ook de 30.000 M. niet aannemen. Kort daarop wordt tusschen Deloria en Hubner een geheimzinnig gesprek gevoerd over een zekeren

Malinowski, dien Hubner zegt te zullen gaan bezoeken. Een rechercheur volgt hem naar Insterburg, waar blijkt, dat die Malinowski een wegens valsheid in geschrifte veroordeelde is, die indertijd uit de gevangenis ontvluchtte en zich daarna, omdat na zijn vlucht zijn groote vermogen in beslag genomen werd, weer had aangemeld, om dat vermogen te redden. Onder leugenachtige voorwendsels weet Deloria van Else toestemming te verkrijgen, om geld, dat zij van Malinowski te vorderen heeft, aan haar, Else's, adres te laten toezenden, in plaats van aan zichzelf. Aan de bank, waar het geld in ontvangst genomen moet worden, treffen zij den ouden Krauze, die, verbaasd te hooren dat Else zulke belangrijke bedragen ontvangt, zijn zoon opwacht en hem vertelt, dat hij niet langer tegen een huwelijk tusschen hem en Else is. Bij die gelegenheid vraagt Rudolf hem ook, hem zijn moederlijk erfdeel te willen uitbetalen, wat hem zeer ongelegen komt, terwijl het onderhoud bij Krauze tevens het vermoeden wekt, dat zijn zoon meer weet, dan hij wil zeggen. Krauze komt tot de ontdekking, dat Malinowski eigenlijk de doodgewaande Beyer is en maakt van die ontdekking gebruik om Deloria geld af te persen. Maar Hubner eischt op zijn beurt de helft van het door Krauze ontvangen bedrag voor zich op, wat Krauze aanleiding geeft, zóó te werk te gaan, dat Hubner gearresteerd wordt. Intusschen heeft Deloria met Else de stad verlaten, tot groote woede van Krauze, die gehoopt had, nog meer geld van haar te kunnen loskrijgen. Ook Krauze laat zich naar het station rijden en als hij weg is wendt zijn huishoudster zich tot Rudolf, haar gesprek inleidend met de woorden: „De sluiper is op reis en ik wil je wat laten zien.”

De haat, die haar hardvochtig gezicht nog leelijker maakte, had plotseling haar zwijgende tong losgemaakt. Rudolf, die haar genoeg kende, om te weten, dat alle bepraten geheel nutteloos zou blijven, trachtte daarom niet, haar van dit onaangename onderwerp af te brengen.

„Nu, in ieder geval ben je niet bij mij gekomen, om slechts over mijn vader te spreken. Heb je niet zooeven gezegd, dat je mij iets wilde laten zien?”

„Ja, iets, waarvoor je zoowel je mond als je oogen ver open zult zetten. Misschien kan je daarover beter een vers maken dan ik. En het zal toch in ieder geval niet hinderen, als je verneemt, wat je vader 's nachts achter de gesloten deuren uitvoert. En morgen is hij misschien al weer terug, ofschoon hij uitdrukkelijk heeft gezegd, dat hij niet voor overmorgen zal komen. Men weet immers nooit, in hoever men zijn valsche oogen kan vertrouwen.”

Zij legde haar beenige hand op den knop van de deur. Rudolf aarzelde echter nog, om haar te volgen.

„Waar wil je mij dan eigenlijk naar toe brengen, Mina? Naar de kamer van mijn vader?”

„Nu ja, waarheen anders?” gaf zij hem ongeduldig ten antwoord. „Ben je nog zoo bang als vroeger in je jongensjaren, om mee te gaan?”

Hij was opgestaan, maar bleef nog besluiteloos achter zijn stoel. Een ontzettend verschrikkelijk vermoeden deed zijn hart in elkaar krimpen, een vermoeden, dat het volgende kwartier licht zou brengen in de duisternis, waarin hij sedert dien veelbeteekenenden morgen zoekend rondtaste. En hoe vurig hij ook naar het uur had verlangd, dat zijn verschrikkelijken twijfel zou oplossen, door welken zijn leven werd vergiftigd en hij in slapeloze nachten haast krankzinnig werd, toch kwam de mogelijkheid hem vreeselijk voor, dat de zekerheid, die hij tot dan toe nog altijd ondanks alle aanwijzingen steeds als onbegrijpelijk en onmogelijk van zich af had gezet, de ontzettende vrees zou evenaren.

Rudolf was op het punt, Mina toe te roepen: „Neen! Ik wil niet met je meegaan, ik kan niet, want hoe zou ik dat gruwelijke kunnen verdragen!” Maar dan herinnerde hij zich, dat aarzelen een groote lafheid zou zijn, en op een vasten toon antwoordde hij op de laatste honende woorden der huishoud-

ster: „Het is zonder twijfel een onbillijkheid, die wij begaan, als wij tijdens de afwezigheid van mijn vader met zoo'n doel zijn kamer binnengaan, maar ik wil desondanks de verantwoording daarvoor op mij nemen. Laet mij dus zien, wat je zoo buitengewoon voorkomt.”

Mina liep met de kaars vooruit en stootte met haar voet de deur van Krauze's slaapkamer open.

„Daar is de rommel,” zei ze, „en vertel mij nu toch eens, waarvoor een eerlijk man zooiets nodig heeft.”

Rudolf was op den drempel blijven staan. Wat hij zag, was eigenlijk meer geschikt, om hem te verbazen dan te verschrikken, en onder andere

omstandigheden zou zijn eerste indruk zeker zijn geweest, dat hier zooeven een dief aan het werk moest zijn geweest. De ouderwetsche, gebogen latafel, die hij al van zijn vroegste jeugd kende, was naar het midden van de kamer geschoven en daar omvergegooid, zoodat het meubel met den achterkant op den vloer lag. De met linnengoed en toiletbenoodigdheden gevulde schuifbladen stonden echter hier en daar in het rond.

„Wat beteekent dat, Mina?” vroeg de advocaat. „Mijn vader, die de ordelievendheid in persoon is, kan zijn slaapkamer toch onmogelijk in dezen toestand hebben verlaten?”

„Neen,” luidde haar spottend antwoord. „In zoo'n toestand brengt hij die slechts des nachts, als hij denkt, dat niemand hem ziet of hoort. Dezen keer heb ik het zelf gedaan, omdat ik er naar verlangde, eens van nabij te bekijken, wat hij daar toch achter in die kast verstopt.”

„Ik begrijp je niet, Mina! Hoe kon je toch in vredesnaam op zoo'n gedachte komen?”

„Zijn streken wilde ik achterhalen, de streken van dien schijnheiligen bedrieger! Dat hij geheimen heeft, wist ik al lang, en dat die niets goeds zouden betreffen, kon ik mij wel voorstellen. Want ik ken hem, je zeer geachten vader! Ik heb het ook moeten aanzien, wat je goede moeder van hem te lijden had, en sindsdien is hij in mijn oogen de slechtste man van de wereld.”

„Wil je dat oude liedje nóg eens van voren af beginnen? Ik ken het genoeg, Mina, en zou nu nog slechts van je willen vernemen, met welk doel je deze heillooze wanorde hier in de kamer hebt gemaakt.”

De huishoudster wierp hem een knorrigen blik toe. Zij was blijkbaar vandaag ook over hem slecht tevreden. Maar zij onderdrukte de onvriendelijke woorden, die haar op de tong lagen, en ging er toe over, hem de gevraagde verklaring te geven.

„Mijn kamer ligt juist hier onder ons,” zei ze, „en oude menschen hebben een lichten slaap. Of hij ook op kousen of op viltten schoenen rondsluip, hij behoeft slechts door de kamer te loopen, dan ben ik al wakker. En ik kan je vertellen, dat hij in de laatste weken vaak tot in den helderen morgen op en neer heeft geloopt, alsof iemand hem achterna zat. En er zit

Een jongbeertje is nog leuker dan een pop.

hem ook iemand achter na, iemand, die hem geen rust gunt, want eerlijke menschen slapen: het slechte geweten!"

"Dat is natuurlijk slechts een vermoeden van je, want andere bewijzen dan dit zul je wel niet hebben."

"Zoo, denk je dat? En zou je mij niet liever eerst laten uitpraten? Alleen om zijn heen en weer loopen zou ik mij de moeite niet hebben gegeven, om midden in den nacht naar boven te loopen en door het sleutelgat te gluren. Maar in een van de laatste nachten is het hier toch al te eigenaardig toegegaan. Er werd over den vloer geschoven en gesleept, alsof hij er een pretje van maakte, om de meubelen van de eene plaats naar de andere te schuiven, en toen was er opeens een slag, dat ik dacht, dat het oude plafond op mijn hoofd zou neervallen. Toen kon ik het dan ook niet langer in mijn bed uithouden. Het was juist, alsof iemand mij bij mijn arm greep en tegen mij zei: „Sta op, nu is het de tijd, om de streken van dien ouden sluiper daarboven na te gaan!" En zooals ik was, zonder ook maar eerst mijn pantoffels aan te doen, sleepte ik mijn oud lichaam de trap op."

"Zoo'n achterdocht zou ik nooit bij je vermoed hebben, Mina! En wat denk je, dat er gebeurd zou zijn, als mijn vader je des nachts bij dat luisteren betrappt had?"

De huishoudster hief haar mageren rechterarm op, waarvan de mouw tot den elleboog opgestroopt was en waar de aderen als dikke blauwe koorden bovenop lagen.

"Wat er gebeurd was?" herhaalde zij minachtend. „Misschien zou hij mij tot zwijgen willen dwingen en het mij onmogelijk maken, iets te vertellen, want ik acht hem zelfs tot een moord in staat. Maar ik denk, dat hij daarmee bij mij aan het verkeerde kantoor zou komen."

Bij haar zeggen, dat zij zijn vader zelfs tot een moord in staat achtte, was Rudolf doodsbleek geworden.

"Goed dus, dat er niets van dien aard gebeurde!" zei hij met veel moeite. „Nu verder! — Je keek door het sleutelgat, niet waar? En wat heb je gezien?"

Zij wees met haar beenigen vinger op de omgevallen latafel. „Dat!" zei ze lakoniek. „Juist zooals nu zag het er in de kamer uit, en hij knielde daar voor dat oude meubel op den grond, om naar iets te zoeken. Wat hij eindelijk er uithaalde, kon ik niet onderscheiden. Maar misschien raad je het, als je eens nakijkt, wat voor rare dingen hij daar verstoep."

Zij had reeds eenige van de dingen te voorschijn gebracht, die in 't ruime geheimevak van de latafel verborgen waren geweest. Nu echter, omdat Rudolf nog aarzelde haar raad op te volgen, zette zij den blaker op een stoel en hurkte op den grond neer, om haar blooten arm zelf in de diepte van het geheimzinnige meubel te steken.

Een stijf dicht gebonden bundel was hetgeen zij er uittrok. Met een flinken ruk maakte zij het touw los, dat hem in elkaar hield, en ontvouwde toen voorzichtig 't uit zachte stof gemaakte voorwerp, dat de inhoud van het pakje had uitgemaakt. In een angstige spanning volgden Rudolf's wijdgeopende oogen iedere beweging van haar, maar toen was hij plotseling met een doffen kreet naast haar en rukte hij de stof uit haar hand.

Hij had den gewatteerden vrouwenmantel met het ingedrukte bloemenpatroon herkend — denzelfden mantel, dien hij eens voor vele jaren met zijn kameraden voor de vroolijke verkleeding had gebruikt en dien hij op den veelbeteekenenden morgen had weergezien, toen mevrouw Abt onder de handen van een onbekenden moordenaar gestorven was. Dezen keer was een vergissing buitengesloten. Zóó duidelijk had hij op dien morgen kleur en patroon van het kleedingstuk in zijn geheugen geprent, dat hij die dingen waarschijnlijk nog na jaren met zekerheid herkend zou hebben.

En alsof hem de laatste mogelijkheid van een twijfel ontnomen moest worden, viel nu, terwijl hij den mantel in zijn geheele lengte uitspreidde, uit de plooiën nog een tweede voorwerp op den grond, hetzelfde, dat het hoofd der door hem vervolgd en in het plantsoen voor het station verdwenen vrouw onherkenbaar omhuld had.

Krachteloos vielen de armen van den advocaat neer. Hij wilde spreken, maar het was slechts een zacht kreunen, dat er uit zijn mond kwam en toen viel hij op den dichtsbijstaanden stoel neer met de

doffe gelaatsuitdrukking van een man, die van de toekomst niets meer hoopt en niets meer vreest, nadat hij alles voor zijn oogen in elkaar heeft zien storten, wat tot dan toe waarde en inhoud aan zijn leven had gegeven.

"Nu, wat scheelt je opeens?" vroeg de huishoudster, die hem zonder begrip, maar met een eerlijke verbazing aanstaarde. „Die dingen daar zijn nog afkomstig van je moeder zaliger. Maar daarvan kun je je toch zeker niets meer herinneren — en wat er verder verschrikkelijks aan zou zijn..."

Met een vermoeid gebaar wenkte hij haar, te zwijgen. „Wat er voor mij verschrikkelijks aan is, Mina," viel hij haar met een toonlooze stem in de rede, „kan ik nu niet tegen je zeggen. Maar ik heb een verzoek aan je — het hartelijkste, dat ik ooit in mijn leven uitgesproken heb. En, niet waar, ter wille van mijn moeder, die je zoo lief hebt gehad, zul je dat vervullen?"

Het moest wel de eenige gevoelige plek in het

Fanny Flapuit zegt:

Een vogel in de hand is... gebrek aan tafelmanieren.

hart der oude vrouw zijn, die hij had aangeraakt, want zij knikte levendig. „Daarvoor zijn volstrekt niet zooveel woorden nodig. Je bent altijd goed en vriendelijk tegen me geweest. Waarom zou ik dan niet voor je doen, wat ik kan!"

"Ik dank je, Mina! — Geef mij dus een hand en belooft mij plechtig, aan geen sterveling, wie het ook zij, iets te vertellen van hetgeen je hier gezien hebt, tenzij ik je zelf van je belofte ontsla, of" — het kostte hem een groote inspanning, om het overige te zeggen — „of dat je genoodzaakt wordt, om voor de rechtbank onder eede getuigenis af te leggen. — Belooft je mij dat, Mina, wil je dat zweren?"

"Och wat — zweren! Ik heb den goeden God levenslang niet onnodig aangeroepen, en wegens den rommel daar doe ik het zeker niet. Maar beloven wil ik voor mijn part, dat ik mijn mond zal houden, als er voor jou zooveel aan gelegen is. Op mijn woord en met een handdruk, dat is bij mij zooveel waard als een eed. Maar vertel mij dan ook eens, wat dat allemaal beteekent."

"Neen, Mina, juist dat mag je niet van me verlangen. En misschien weet ik het ook zelf nog niet goed, misschien ben ik met mijn vermoedens geheel op een dwaalspoor. En je zult ook niet kwaad op mij worden, als ik je verzoek, mij nu alleen te laten."

Het was voor de huishoudster een groote teleurstelling, dat zij zoo werd weggestuurd, zonder eenige opheldering van het geheim te ontvangen, dat hier zeer zeker bestond. Maar in den toon van Rudolf's stem en nog meer in de uitdrukking van zijn gezicht was iets dwingends, dat al de knorrig

woorden terughield, die anders stellig niet uitgebleven waren.

"Nu, als ik je dan beslist in den weg ben, zal ik wel weer naar beneden naar mijn kamer gaan," pruttelde zij slechts. „Maar misschien had je toch beter gedaan, eerlijk tegen mij te zeggen, wat je van de geschiedenis hier denkt. Ik ben geen klets-kous, en bovendien ga ik immers met niemand om, wien ik het zou kunnen vertellen. Maar je ziet er heelemaal zoo uit, alsof het goed zou zijn, als je nu je hart eens luchtte. Er zijn dingen, die men niet in zijn hart moet opsluiten, als men niet van benauwdheid wil stikken. En ik heb het altijd nog echt goed met je gemeend, Rudolf!"

Hij greep nog eens met zijn beide handen haar vereelde rechterhand en terwijl hij die hartelijk drukte, zei hij: „Ja, je meent het goed met mij — dat weet ik! En als ik aan iemand ter wereld mijn vertrouwen mocht schenken, dan is het zeker niemand anders dan jij. Maar ik mag niet, Mina! Ik moet het in mijn hart bewaren, al zou ik gevaar loopen, om — zooals je zegt — er in te stikken, en ga nu heen... ik smee je er om! — Vergeef mij, als ik je in mijn leven ooit gehinderd zou hebben, en weet, dat er in dit uur op de heele wereld geen beklagenswaardiger man is dan ik."

Hij had haar met een zacht geweld naar de deur toe gedrongen en zij liet het toe, dat hij haar de gang inschoof, om toen achter haar de deur op slot te doen. Met een doodsbleek gezicht bleef hij staan luisteren, tot zij zich verwijderd had. Toen sloeg hij beide handen voor zijn gezicht en kreunde in de vreeselijkste wanhoop: „Dus toch! Mijn eigen vader... mijn eigen vader!"

XXIII

Ergens in het huis sloeg een klok middernacht. Rudolf rees op en streek zijn verwarde haren uit zijn gloeiend voorhoofd. Een rilling als van koorts ging over zijn lichaam, toen hij voor de latafel neer knielde en het licht van de kaars in het open geheimvak liet schijnen. Maar hij bedwong het afgrijzen, dat hem van verdere nasporingen wilde terughouden.

Een in krantenpapier gewikkeld pakje, dat hij het eerst uit het vak voor den dag haalde, bevatte een pet van donkere lakenstof, zooals de Poolsche bewoners der provincie Pozen veelal dragen, en een valschen baard, zwart van kleur. Ook over de betekenis van deze voorwerpen kon Rudolf na hetgeen er in de kranten had gestaan, geen oogenblik twijfelen. De Poolsche pet en de zware donkere baard waren immers de eenige in het oog vallende kentekenen geweest, die de opkoper in de Guldenradstraat had kunnen opgeven, en de advocaat wist, dat zijn vader meesterlijk het Duitsch-Poolsche dialect kon spreken, dus moest hij zich overtuigd achten, dat hij identiek was met dien verkoper, zoowel als met de vermoedelijke oude vrouw, wier karakteristieke hoest destijds zijn eerste verdenking had doen ontstaan.

En Rudolf had genoeg rechtsgeleerde scherpzinnigheid, om ook de beweegredenen van deze schijnbaar onzinnige en in ieder geval overmoedige handelwijze te raden. De dader had daardoor den overtuigenden schijn staande willen houden, dat de aan zijn schoonzuster bedreven misdaad een gewone roofmoord was geweest, en hij had dadelijk de politie op een spoor trachten te brengen, waarvan het volgen voor hem het gevaar van ontdekking zeer veel verminderde. De tot dan toe bemerkte loop van zaken toonde aan, hoe voortreffelijk hij in beide opzichten geslaagd was, en Rudolf rilde voor den afgrond van slim berekende slechtheid, die voor hem openlag.

Rudolf wist uit de mededeelingen van Wendrich, dat de geldelijke omstandigheden van zijn vader in den laatsten tijd erg verslechterd waren, en het vruchteloze van zijn herhaalde dringende pogingen, om hem een gedeelte van zijn moederlijk erfdeel te doen uitkeeren, kon wel als een duidelijk bewijs voor de juistheid van diens mededeelingen gelden. Maar dat was nog niet genoeg als verklaring voor den moord. Zoo wanhopig kon de toestand van den man onmogelijk geweest zijn, dat hij tot de overtuiging moest zijn gekomen, zich slechts door de verschrikkelijkste van alle misdaden te kunnen redden — nog afgezien van het feit, dat hij immers noch op 'n rijken buit, noch op het verkrijgen van een groote erfenis mocht rekenen.

Dus bleef slechts de veronderstelling over, dat de bloedige misdaad slechts een gevolg was geweest

van een lang gekoesterden haat, en Rudolf klampte zich aan de gedachte vast, in zijn vader meer een door hartstocht verblinden krankzinnige te moeten beklagen dan een misdadiger te verafschuwen.

Andermaal liet hij het licht diep in het geheime vak schijnen en hij zag, dat dit nog een aantal onordelijk door elkaar geworpen papieren, grootendeels brieven, briefkaarten en rekeningen, bevatte. Al deze papieren vertoonden den naam van zijn tante Wilhelmine Abt als de ontvangster, en Rudolf hield spoedig op met het doorzien daarvan, omdat hij overal slechts onverschillige en onbegrijpelijke mededeelingen vond, die voor niemand dan de geadresseerde van belang konden zijn. Pas geheel op het laatst ontdekte hij nog een klein, door een lint saamgebonden pakje brieven, dat zijn belangstelling wel gaande moest maken, omdat hij dadelijk het handschrift van zijn vader meende te herkennen.

Hij nam het er uit en overtuigde zich, dat zijn vermoeden hem niet bedrogen had. Het kleine pakje bestond uit een aantal brieven en briefkaarten, die de graanhandelaar gedurende de laatste maanden van haar zoo plotseling en vreese-lijk afgebroken bestaan aan zijn schoonzuster had gestuurd. Ongetwijfeld had hij die na haar dood uit de woning der vermoorde meegenomen, om ze hier bij de andere bewijzen van zijn schuld te verbergen.

Bij het flikkerende licht der kaars las Rudolf alles van het eerste tot het laatste woord. En al begreep hij van den inhoud slechts, dat hij betrekking had op allerlei zakelijke afspraken tusschen den schrijver en de ontvangster, toch kwam hij langzamerhand door de stukken tot het besef van zijns vaders beweegredenen voor de misdaad. Hij vernam, dat Frans Krauze aan zijn schoonzuster groote sommen schuldig was, en dat hij voortdurend door haar werd aangespoord, om deze schuld door een hypothecaire vastzetting op zijn huizen te beveiligen, zooals hij scheen te hebben beloofd. Zijn laatste brieven bestonden namelijk slechts uit hernieuwde verontschuldigen, dat het hem onmogelijk was geweest, om aan de gemaakte afspraak voor een gemeenschappelijke wandeling naar het hypotheekkantoor te voldoen. Ook was hier en daar sprake van twee wissels, die aan de schuldeischeres immers een voldoende zekerheid gaven, maar mevrouw Abt moest op dat punt van een andere meening zijn geweest, want op den achterkant van den laatsten brief, die weer een breedvoerige verklaring voor het zoogenaamd niet vrijwillige wegblijven van den afzender bevatte, stond met een onbeholpen vrouwenhand geschreven het ontwerp van een zeer beslist antwoord, dat met de volgende woorden eindigde:

„Ik verzoek u dus, mij heel beslist en onherroepelijk dag en uur voor de bewuste gemeenschappelijke wandeling naar de rechtbank te willen opgeven en ervoor te zorgen, dat ik niet weer tevergeefs op uw komst behoef te wachten. — Ook deel ik u mede, dat ik deze zaak aan een rechtsgeleerde in handen zal geven, als de hypothecaire belegging niet binnen eenige dagen wettelijk geregeld is.”

Den afloop van dezen laatsten termijn had de ongelukkige vrouw niet meer beleefd, en toen Rudolf het vluchtig met potlood geschreven briefopstel ontcijferd had, was zijn laatste hoop vervlogen, om de rampzalige daad van zijn vader in een gunstiger licht te mogen beschouwen dan in dat van een uit lage beweegredenen voortgekomen misdaad. En opnieuw kwam in alle gewicht de vraag hem voor den geest: Wat nu te doen?

Maar onder den eersten verpletterenden indruk van de vreeselijke zekerheid was hij niet in staat, het juiste antwoord op deze vraag te vinden en een laatste onherroepelijk besluit te nemen. Werktuiglijk legde hij de brieven weer op hun vorige plaats neer en begon ook al het overige weer in denzelfden toestand te brengen, waarin het zich bevonden kon hebben, voordat de huishoudster met haar onderzoek begon.

Hij begreep niet, waarom zijn vader al deze verraderlijke dingen hier bewaard had, in plaats van die door een volslagen vernietiging te doen verdwijnen, maar het was in ieder geval zijn zaak niet, om dat voor hem te doen. Dus pakte hij de pet en den valschen baard even zorgvuldig in als den mantel en de vrouwenkaper, schoof de latafel, nadat hij het geheime vak gesloten en het meubel recht op gezet had, weer op de oude plaats en schoof de laden er in, zoodat niets meer in de kamer veraadde, wat hier gebeurd was. Hij was juist met dit

alles klaar, toen de kaars nog eens voor het laatst opflikkerde, uitdoofde, en hij in de diepste duisternis stond. Rudolf greep naar de lucifers, die hij zeer zeker in zijn zak moest vinden, maar hij gaf het plan, om een ander licht aan te steken, al weer op, nog voordat hij ze gevonden had. Voor zijn tegenwoordigen gemoedstoestand was deze ondoordringbare duisternis haast een weldaad, en al mocht hij ook niet hopen, in den slaap vergetelheid te vinden, dan kon deze zwarte duisternis hem toch misschien doen denken, dat hij slechts door een naren droom was gekweld.

Toen Mina in de vroege van den volgende dag uit haar kamer kwam, liep Rudolf juist, gekleed om uit te gaan, de trap af. Maar ontsteld sloeg de huishoudster, toen ze hem zag, haar handen in elkaar.

„Heer in den hemel, wat zie je eruit. Als je ziek bent, moest je toch waarlijk liever thuisblijven. Zoo noodig zullen ze je daar in de zaak toch wel niet hebben.”

De advocaat schudde zijn hoofd en trachtte te

Ode

AAN HET MOOISTE MEISJE DER WERELD

*Schoone Maagd in 's werelds dreeven
Ontloken als een schoone roos
Ik wil je al de glorie geven,
Die je verdient; maar word niet boos
Als soms mijn woorden niet bekoren
Of even leeg zijn als je liepe toet.
Van niemand zal je zonnets hooren
Want wat jij doet, kind, vindt men goed.*

*Jij bent van honderd lieve meidens
Misschien het allerliefste wicht.
Ik wil jou dus dit liedje wijden,
Als 't keuringswerk is verricht.
Als men gereed is met het scharren
Van tanden, hoofdhaar, neus en mond
Van kleine voeten en slanke jatten
En 't kuultje dat zoo aardig stond.*

*O, ik heb ze dikwijls wel bewonderd
Die keurders met hun streng gelaat
Als er dat bosje lieve honderd
Zoo vleidend, smeekend voor hen staat.
Dan moest ik altijd eraan denken,
Dat men toch niet vond, wat men zocht:
De een zou graag zijn hart je schenken
En de andere vond je zuiver bocht.*

*Gelukkig zijn miljoenen vrouwen
Verstandiger dan jij geweest.
Die lieten heusch niet met zich sjouwen,
Net als een slager met een beest.
Een goeden raad wil ik je geven,
Maar 't is dan ook je laatste kans,
Onthoud dit spreekwoord op het leven,
„Een goede wijn behoeft geen krans.”*

LOUIS VÉ.

glimlachen. „Ik ben niet ziek, Mina. Maar ik heb slecht geslapen, en je weet immers, dat men dat dadelijk aan mij kan zien. Overigens is het mij zeer aangenaam, je al op de been te vinden, ik had je anders schriftelijk moeten opdragen, mijn koffer aan den man mee te geven, dien ik in den loop van den dag daarvoor zal sturen.”

„Je koffer? Wil je dan nu ook op reis gaan?”

„Misschien. En ik weet niet, of ik tijd genoeg zal hebben, om vooraf nog eens hier terug te komen. Mijn vader heeft tegen je gezegd, dat hij vandaag of morgen weer terugkomt, niet waar?”

„Als hij de waarheid heeft gesproken, komt hij niet voor morgen.”

„Nu, voor het geval, dat hij naar mij vraagt, moet je tegen hem zeggen, dat ik weg ben — onbekend, waar naar toe. Het is ook mogelijk, dat ik zelf nog aan hem schrijf.”

De huishoudster keek hem wantrouwend aan. Er was in zijn gezicht en in zijn heele optreden iets, wat haar niet beviel.

„Is het dan een groote reis, die je gaat maken? Mag ik niet weten, waar je naar toe gaat?”

„Dat is nog onbepaald,” antwoordde hij aarzelend, terwijl hij haar achterdochtigen blik trachtte te ontwijken. „Maar het kan wel gebeuren, dat het een lange reis wordt. En voor alle zekerheid zou ik je nu al vaarwel willen zeggen, Mina. Je zult de belofte wel indachtig blijven, die je mij vannacht gegeven hebt, niet waar?”

„Ja,” bevestigde zij kortaf. „Wat gaat mij ten slotte ook die heele onzin aan! Als je voor langen tijd op reis gaat, blijf ik toch niet langer hier in huis. Ik wil met dien sluiper niet alleen onder één dak zijn — nu heelemaal niet meer. Ik zal wel ergens een onderkomen vinden.”

Rudolf scheen door deze met een groote beslistheid afgelegde verklaring pijnlijk verrast te zijn; maar hij deed toch geen poging, om het voornemen der oude vrouw te veranderen.

„Je moet natuurlijk zelf weten, wat je te doen hebt. En omdat ik je dus bij mijn terugkomst niet meer hier zal vinden, zou het misschien kunnen gebeuren, dat wij elkaar heel niet weerzien. En daarom...”

Zij viel hem in de rede, terwijl zij haar hand op zijn arm legde en haar rimpelig gezicht dicht bij het zijne bracht. Ik ga niet ver hier vandaan, Rudolf, al blijf ik niet hier. Waarom zouden wij elkaar dan niet weerzien? — Zou je nu niet tegen mij willen zeggen, waar je eigenlijk naar toe reist?”

„Ik kan niet, Mina; je hoort toch, dat het nog niet bepaald is. Maar ik mag mij nu niet langer ophouden. Je weet nu immers, wat je moet antwoorden, als er iemand naar mij vraagt.”

Hij maakte zich los en liep gejaagd naar de deur. Daar keerde hij echter nog eens om en zei meer weifelend dan te voren: „Je zult ondanks je langen diensttijd in dit huis nauwelijks gelegenheid hebben gehad, om veel over te sparen, Mina. Daarom mag je mij niet weigeren, je met deze kleine som voor een zorgeloos ouder dag een bewijs van mijn genegenheid...”

Hij had haar zijn goedgevulde beurs willen overhandigen, maar zij duwde zijn hand met de niet verlangde gift ruw weg. „Ik heb geen aalmoes nodig, en als je mij soms voor mijn zwijgen zou willen betalen, dan ken je mij toch nog niet goed genoeg, beste jongen. Bewaar jij je geld; wie weet, of je het niet eens nog beter zult kunnen gebruiken dan ik.”

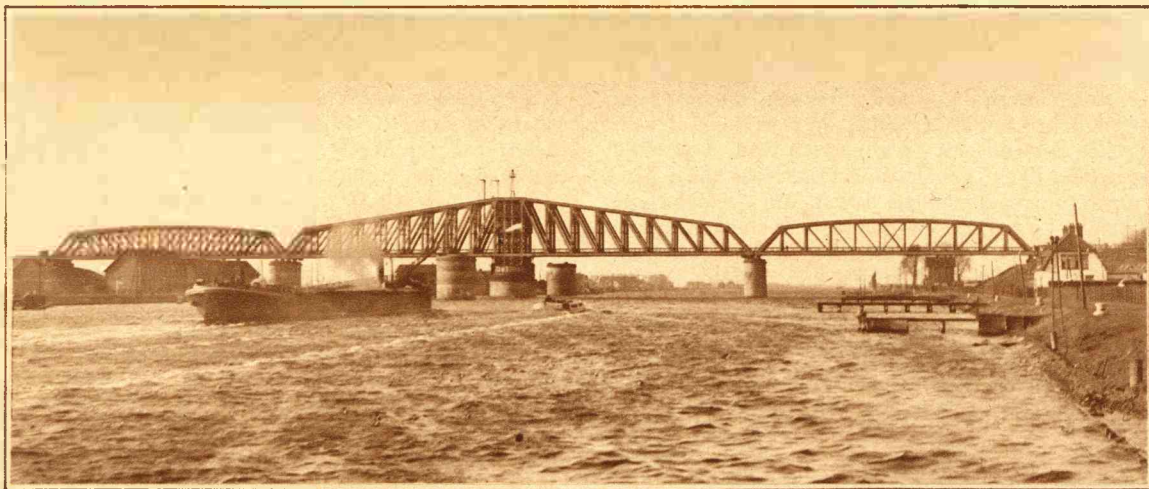
Zij wendde hem kortweg den rug toe en ging naar de keuken, waarvan zij de deur dreunend achter zich dichtgooide. Het gebrek aan vertrouwen, dat zij in zijn handelwijze zag, had haar blijkbaar diep gekrenkt, en omdat hij begreep, dat er nu geen kans bestond, om haar te verzoenen, volgde hij haar niet, maar verliet stil het huis.

Den eersten besteller, dien hij buiten ontmoette, stuurde hij met een brief naar de Rijksbank. Een tweeden brief, dien hij dadelijk bij het aanbreken van den dag geschreven had, wierp hij in de brievenbus van het gerechtshof. Deze bevatte zijn verklaring, dat hij het hem vermaakte legaat uit de nalatenschap van zijn tante, mevrouw Wilhelmine Abt, aannam, en het dringende verzoek om den vastgestelden termijn voor de uitbetaling der som zooveel mogelijk te verkorten.

Toen hij dat gedaan had, keek Rudolf op zijn horloge. Hij had nog een plicht te vervullen, die te dringend was, dat hij het volbrengen er van had mogen uitstellen, en ondanks het vroege uur sloeg hij langzaam den weg naar de woning van mevrouw Deloria in. Wel had hij te voren getracht, schriftelijk afscheid van Elze te nemen en tegen haar te zeggen, dat hij om redenen, die zijn geheim moesten blijven, nu alle hoop op hun huwelijk voor altijd moest begraven. Maar juist met dezen brief was hij ondanks al zijn moeite en al zijn strijd niet klaar gekomen. En toen hij ook het vierde mislukte opstel verscheurd had, was hij tot de overtuiging gekomen, dat het onmogelijk was, om zich op die manier aan de smart van een laatste persoonlijke ontmoeting te onttrekken. Zij had er recht op, de wreede verklaring, die den geluksdroom van haar jong hart onbarmhartig zou vernietigen, uit zijn eigen mond te vernemen, en hoe onuitsprekelijk moeilijk de vervulling van dezen treurigen plicht ook mocht zijn... het was voor hem een gebod van eer, dien te vervullen.

Het was een gelukkig toeval, dat hij de vrouw, die tot dan toe als werkster bij mevrouw Deloria in betrekking was geweest, op de stoep tegenkwam.

(Wordt voortgezet)

De Hembrug over het Noordzeekanaal.

SCHOONHEID DER TECHNIEK

Smaken verschillen, luidt een kort en bondig spreekwoord, dat zijn dankbaarste toepassing vindt, wanneer twee het niet eens kunnen worden of iets mooi is of niet. En met deze voor beide partijen eervolle conclusie wordt dan meestal het twistgesprek beëindigd. En het is zoo, er is geen wikken of wegen aan: smaakverschil is er altijd geweest en zal er altijd wel zijn ook; nooit zal het zoover komen, dat iedereen mooi vindt... wat iedereen ook mooi vindt.

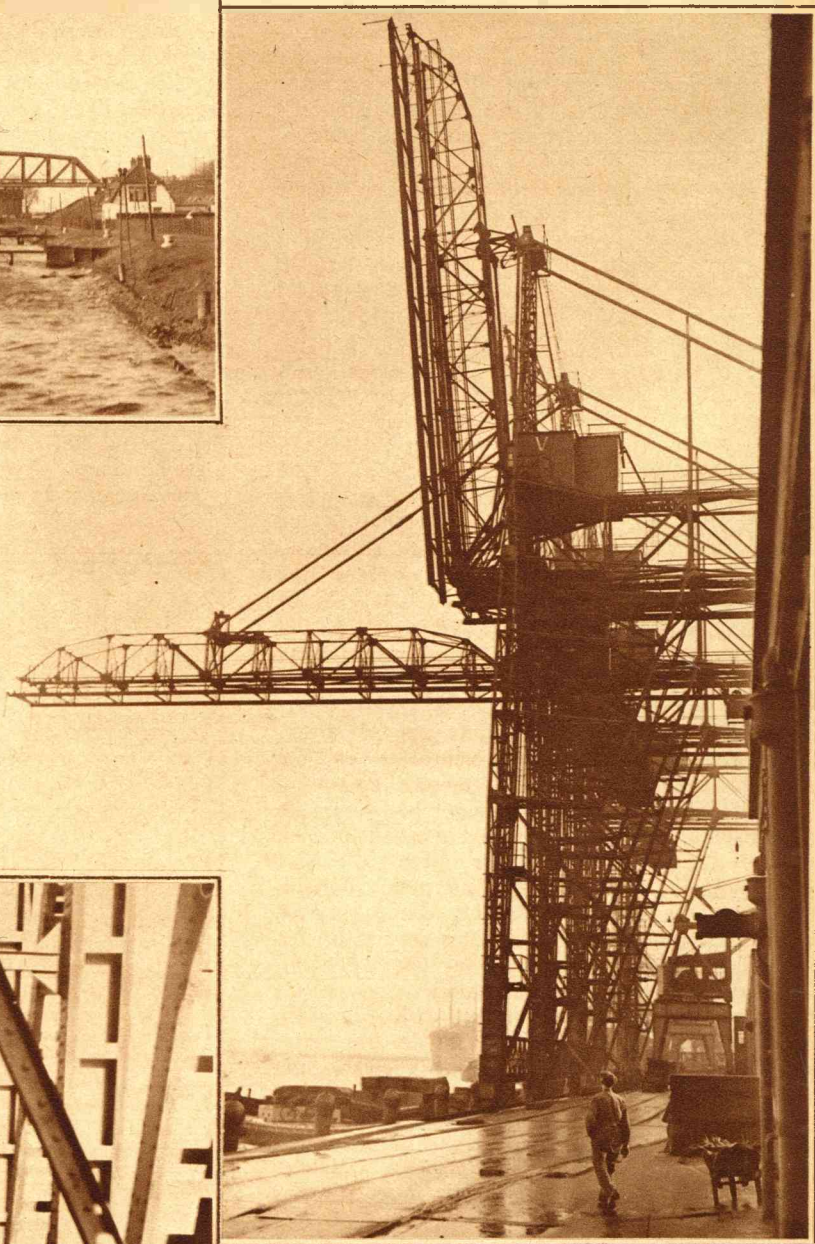
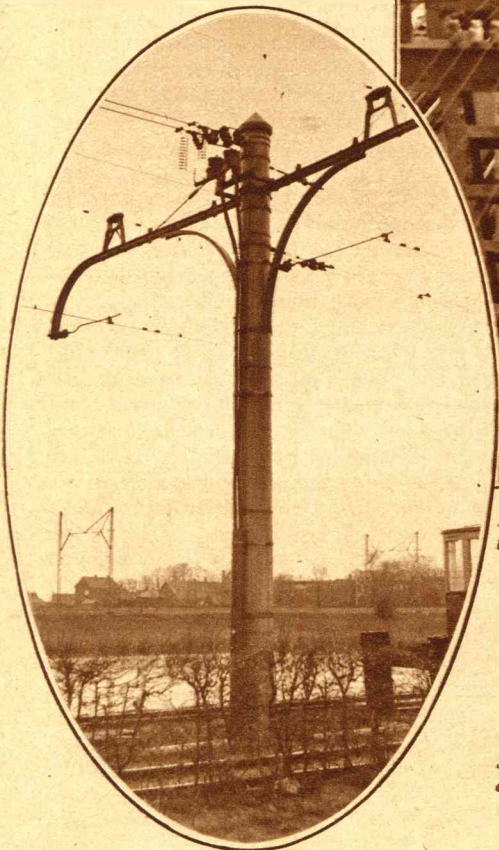
Maar ondanks dat (overigens een gelukkig verschijnsel, want wat zou het anders saai worden op dit ondermaansche) is er ook zeer veel smaakovereenkomst. Wel wat erg veel soms.

Wij vinden nu eenmaal mooi, wat ons geleerd is

Een slechts schijnbaar verwarde „doorkijk” op de Hembrug.

Schakelmast op de electrische tramlijn Amsterdam-Zandvoort.

„Transporteurs” op de etablissementen van de Mij. „Nederland”.

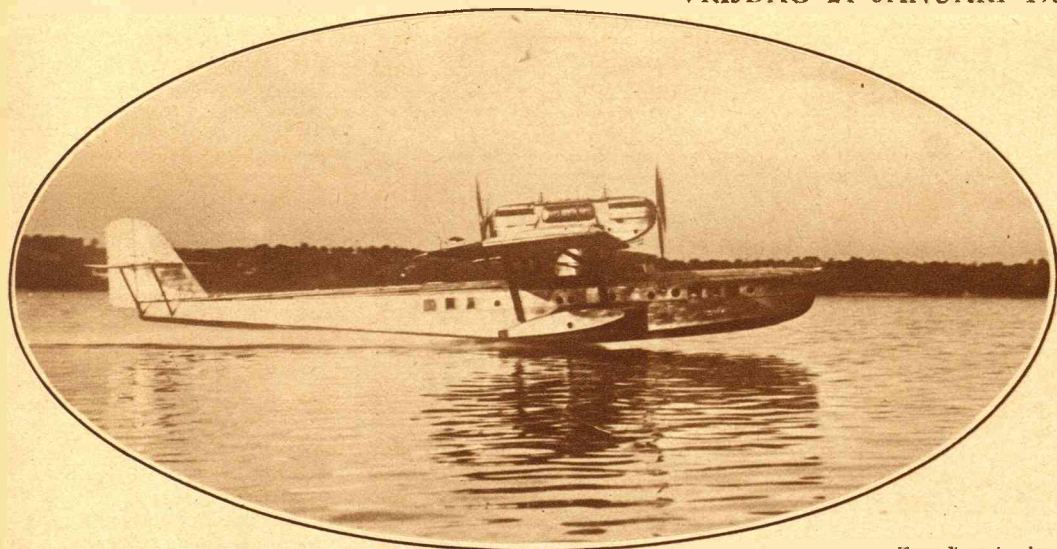
op en knikt elkander toe: „hij begrijpt het zeker niet.” Soms betrappen we ons er op, dat onze geestdrift, voor wat de mannen, die het weten kunnen, ons als „mooi” aangewezen hebben, niet heelemaal echt is. Maar „als leek zijnde” denk je daar verder maar liever niet over na en laat je je leiden door de wijsheid en het inzicht der betrokken autoriteiten. Heelemaal safe ben je dan echter ook niet. Het is wel ieder bekend, dat schilderstukken, die de maker tijdens zijn leven niet verkocht kon krijgen, na zijn dood onbetaalbaar bleken. Een anderen keer gebeurde het, dat hooge sommen werden betaald voor „meesterwerken”, waarnaar de meester nooit een hand had uitgestoken — denkt u bijvoorbeeld maar aan de beruchte van Gogh-vervalschingen.

Van den eenen kant durven we op ons eigen oordeel niet afgaan, en anderzijds toch ook niet te veel vertrouwen stellen in de meening van de menschen, die ons zouden kunnen voorlichten.

Hebben we ons eenmaal een „smaak” eigen gemaakt, dan zullen we dikwijls tot de ontdekking komen, dat we, min of meer vrijwillig, het soms met veel moeite verworven oordeel opzij schuiven.

Bij het klimmen der jaren is onze waardeering van alles wat mooi is aan verandering onderhevig. Als klein kind vonden we mooi alles wat blonk en schitterde, en we grepen daarnaar, later was onze grootste schat een gekleurde stuiter, nog later ontdekten we postzegels, platen, natuurschoon. Ons „grootser worden” bracht verruiming van onze belangstelling vanzelf mee: als kind van twaalf jaar vermoed je van je zelf niet, dat je je ooit zult interesseeren voor oud-Amsterdam, voor Middeleeuwsche schilders, voor Engelsche romans. Maar behalve het leeftijdsverschil zijn er nog andere factoren, die maken, dat onze waardeering

dat „mooi” is. Plichtmatig bezoeken wij de musea, plichtmatig houden wij ons hoofd scheef en knippen een oog dicht bij het beschouwen der gerenommeerde meesterwerken; als wij in het buitenland reizen bezoeken wij met gepasten ijver alle gelegenheden, waarvan onze reisgids vertelt, dat er iets „moois” te zien is, en als een uit het gezelschap per ongeluk den treurigen moed heeft luidop te zeggen, dat hij „er eigenlijk niks aan vindt”, dan haalt de rest minachtend de schouders

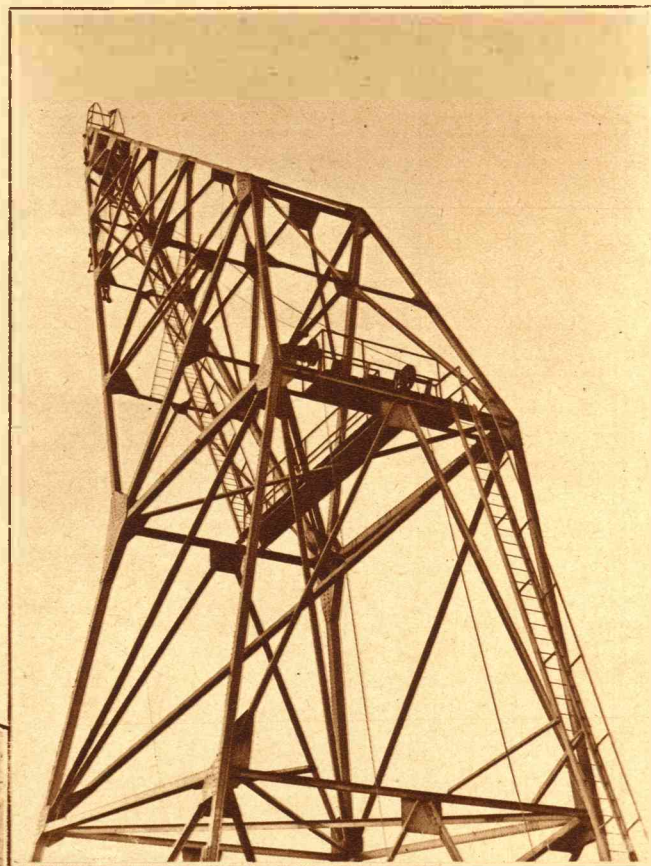

Een vliegtuig der
Dornierfabrieken.

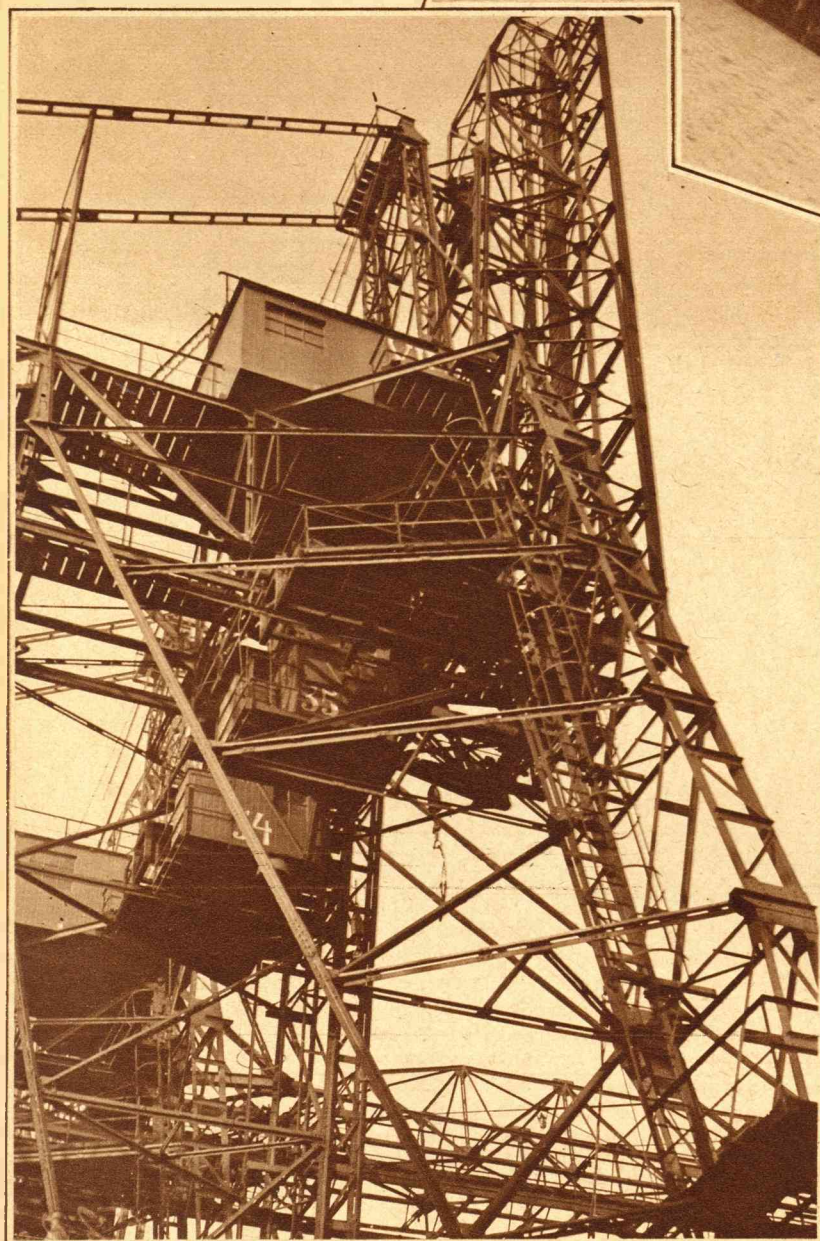
zich verplaatst. Een van die oorzaken is de verandering, die de wereld zelf onderging. In enkele tientallen jaren is tengevolge van de uitvindingen der moderne techniek het beeld van het dagelijkse leven zoozeer veranderd, dat wij raar zouden opkijken als we eens een weekje moesten gaan leven volgens de wijze van een halve eeuw geleden. Terwijl alles veranderde, bleef ook onze smaak niet onaangetaast. Om een enkel voorbeeld te noemen: bij hoevelen heeft de filmkunst niet die van het tooneel verdrongen? Wij leerden zaken mooi vinden, die vroeger of niet bestonden, of die we onze aandacht niet waardig keurden. Zien wij niet vol bewondering naar het ranke, sierlijk gebouwde vliegtuig, dat we niet alleen mooi vinden omdat het zooveel op een vogel lijkt, maar ook omdat het zoo volkomen mogelijk aan zijn bestemming beantwoordt?

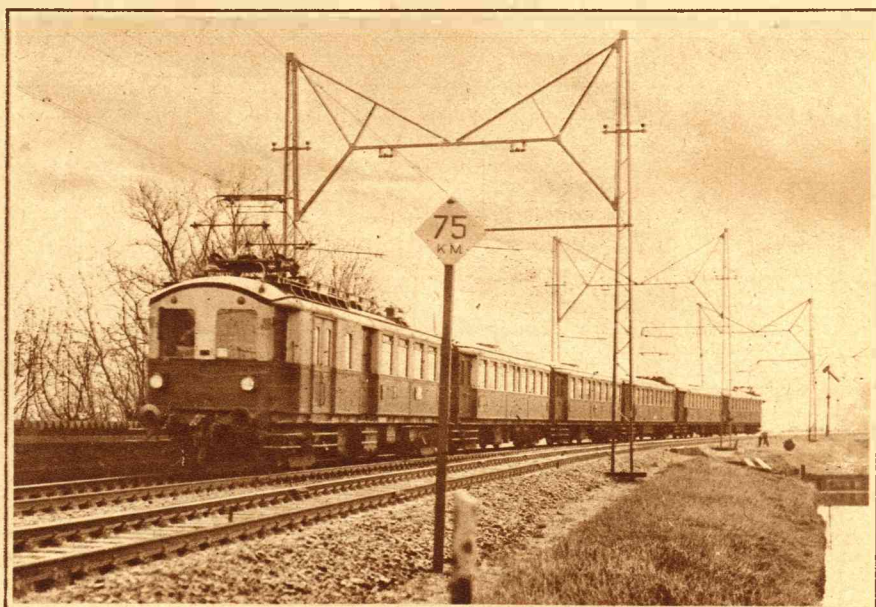
Een der nieuwste en snelste
locomotieven der Nederland-
sche Spoorwegen.

Bodestuk van een
drijvend bok, zooals
men er talloze in
iedere haven zien kan.

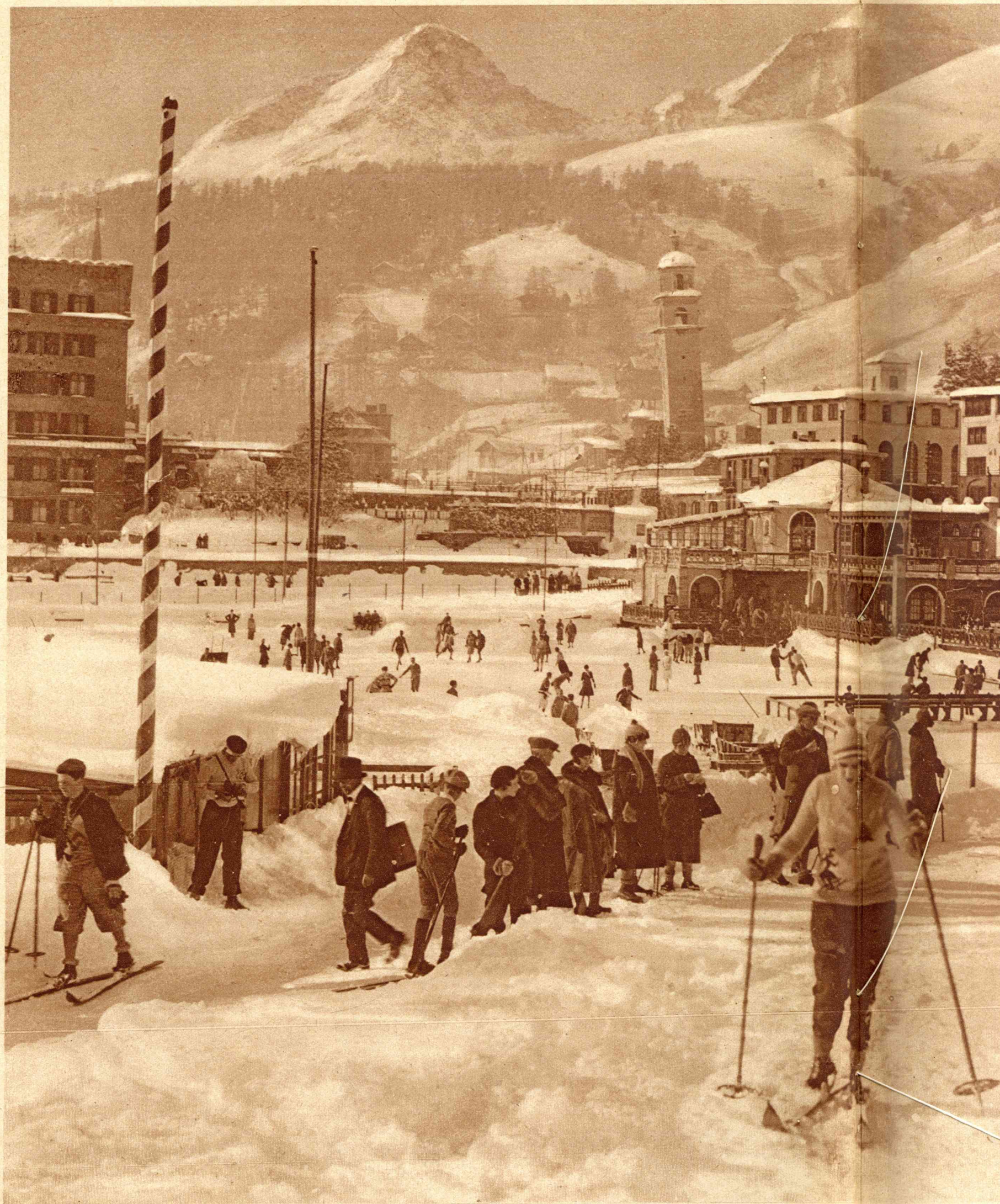

Blijven we op straat niet vaak stilstaan om een „prachtwagen” na te kijken? In de twintigste eeuw brengen de toepassingen der techniek ons een nieuw „mooi”, dat tot nog toe niet werd gekend. Wij bewonderen die nieuwe schoonheid om haar doelmatigheid, eveneens om haar uiterlijke verschijning zelve. Wij vinden onze vreugde in het lijnenspel van bogen en spanningen, in wat krachtig is en toch slank. De schoonheid der techniek is ons vertrouwd geworden, misschien vóór wij het beseften. Als we, vooral in onze groote havensteden, onze oogen maar steeds den kost weten te geven, zullen we dagelijks kunnen genieten van het nieuwe, technische „mooi”, dat de eenige ware volkskunst van onze dagen is. S. A. BOT.

Een der elektrische treinen, zooals zij tusschen Rotter-
dam en Amsterdam rijden, in volle vaart „genomen”.

Het ijzeren netwerk van een dezer kolossale laagbruggen.

Terwijl wij in ons „land van mest
en mist en kouden regen”, zooals de
Genestet zong, nog moeten wachten op

DE WINTERSPORTPLAATS

SPORTPLAATS *ST. MORITZ*

sneeuwgeneugten, genieten de vacan-
tiegangers te St. Moritz volop van
de gezonde en stalende wintersport.

Inkopen doen in een van de primitieve winkelstraten in Kyoto.

HET ONVERWACHTE FORTUIN

DOOR CLAVERTEN

Ralph Smith en Bill Stones hadden vier dagen achter een troep wilde paarden gejaagd en toen zij in een wijden boog over de Canadeesche prairie waren getrokken en Crim Rivers Valley bereikten, waren ze evenver van hun doel verwijderd als thans. Tusschen hen en den honger lag niets meer dan die troep paarden, waarvan zij zich, desnoods ten koste van hun leven, meester moesten zien te maken.

Toen zij vertrokken waren, vier dagen geleden, had Crimworth, de rancher, hun duidelijk gezegd, dat hij hen alleen terug wilde zien in het gezelschap van den hengst, die reeds wekenlang met 'n aantal merries en veulens de cannons afgraasde, en die de bewondering van alle paardenkenners had opgewekt.

Crimworth was de rijkste, maar ook de vrekigste rancher van de Canadeesche prairie en behalve zijn vee bezat hij ook nog een kopermijn van middelmatigen rijkdom. Als handelsman was hij in dit deel van de wereld nog niet te evenaren geweest; hij bracht zijn vleesch en huiden in veiling als niemand vermoeden kon, dat de prijzen op hun hoogste niveau stonden, en het was Crimworth's systeem de productie van zijn mijn zoodanig te matigen, dat de koperprijs omhoog ging tegen den tijd dat hij met zijn ruw product aan de markt kwam. Zoo zeker was Crimworth dat hij iets op de kopermarkt te zeggen had.

In deze dagen hadden de paardenjagers al honderdmaal den rancher en zijn liefhebberij voor volbloedhengsten verwenscht, maar de gedachte aan den langen winter en hun gebrek aan dollars had hen vol doen houden. Zij zochten in den namiddag van den vierden dag in Crim's Valley de vluchthut op en toen ze, na hun paarden te hebben verzorgd, hun maaltijd gingen bereiden, keken ze elkaar veelbeteekenend aan.

„Nog voor drie dagen voedsel, Bill, en geen flauw

idee hoe we den hengst zullen krijgen. Als we 'm ooit krijgen,” grinnikte Ralph Smith.

Bill Stones schudde nadenkend het hoofd.

„We zullen den troep morgen zien op te jagen naar de groote beek, Ralph, en als er daar geen kans komt om hem een lasso om de pooten te werpen, wil ik een oud wijf zijn. Als er geen sneeuw valt, zullen we hem morgen hebben, al moest ik een paar ladingen lood door zijn harig lichaam jagen.”

Grimmig trad hij naar den ingang van de hut en bekeek de grijze wolkenmassa's, die dreigend boven de vallei hingen, met somberen blik. Ralph Smith wiegde onrustig op de bank heen en weer, sneeuw beteekende een massa ellende in deze omstandigheden, ze zou dezen nacht de paardensporen bedekken en dan konden ze de achtervolging wel opgeven. Bovendien zou een sneeuwval van eenige beteekenis hun terugtocht naar Crimworth's ranch zeker met twee dagen vertragen en dit beteekende honger. Maar het volgende oogenblik zette Ralph, met de zorgeloosheid van den prairiejager, die sombere vooruitzichten van zich af en spreidde zijn primitief nachtleger. Met een korten groet aan zijn makker wikkelde hij zich in zijn deken en viel bijna onmiddellijk in een diepen slaap.

Bill Stones trok de deur van de hut achter zich dicht en dwaalde langzaam de vallei in. Zijn gedachten waren niet van de aangenaamste en onwillekeurig kwamen de herinneringen in hem op, met welke hooggespannen verwachtingen hij vijf jaar geleden uit Engeland naar de Canadeesche wildernis was vertrokken. Hij was als student in de medicijnen aan de Universiteit te Oxford verongelukt, schulden, een meisje en de trek naar avontuur hadden hem de studie in den steek doen

laten en kort besloten was hij naar het land der toekomst overgestoken. Zijn fantasie had hem voorgetooverd dat voor hem de positie van gesjeesd student tot rijk rancher slechts een kwestie van een of twee jaren zou zijn, maar de Canadeesche prairie, dependance van de hel, zooals zij werd genoemd, had zijn illusies grondig vernietigd. Vijf jaren had hij zich nu al, door den honger gedwongen, lijdelijk onderworpen aan het harde lot van duizenden ander en, des zomers dag en nacht te paard als veehoeder en paardenjager, in de gloeiende hitte, met muskieten en koorts als gezelschap, en 's winters over de prairie zwervend, met nu en dan een pan eten, een onderdak in een stal en, zeldzaam, 'n paar armzalige dollars in zijn zak.

De paardenjager keek somber naar de loodgrijze wolken boven de vallei; de eerste sneeuwvlokken vielen langzaam uit de lucht en daarmee werd aan zijn laatste hoop op de vangst van den hengst de bodem ingeslagen. Met een verwensching wilde hij op zijn schreden terugkeeren, toen hij met 'n onderdrukten kreet van verrassing bleef staan. Aan het einde van de vallei, boven op den heuvelrug, teekende zich de gestalte van een ruiter scherp en duidelijk tegen de wolkengevaarten af. De man wendde eenige malen zijn paard alsof hij de omgeving wilde verkennen en Bill Stones wilde, in de veronderstelling dat hij

de vluchthut zocht, den man een teeken geven, toen er een schot klonk. Het geluid werd vele malen weerkaatst en het klonk over de heuvelruggen en in de vallei als het ver verwijderd gerommel van een onweer. Onmiddellijk daarop zag hij dat de man daarboven een heftige beweging in het zadel maakte, zijn bovenlijf wiegde eenige malen heen en weer alsof hij dronken was, toen schoot hij voorover uit het zadel en viel van het paard.

Met een sprong had Bill Stones dekking gezocht en met zijn revolver in de hand vroeg hij zich ten hoogste verbaasd af, van welk drama hij hier, vier dagreizen van de dichtstbijzijnde ranch verwijderd, getuige was. Scherp bleef hij, van achter zijn verhevenheid, turen naar de plaats waar de onbekende gevallen was; hij verwachtte spoedig den ongeziene aanvaller te zien verschijnen en met een zacht gefluit tusschen de tanden zag hij den man weldra te voorschijn komen. De langzaam vallende sneeuw belette Bill Stones alles nauwkeurig waar te nemen maar zijn oog was scherp genoeg om hem zekerheid te geven omtrent het ras van den aanvaller.

„'n Halfbloed-Indiaan,” mompelde Bill.” z'n wijze van sluipen verradt nog de bewegingen van den makker van z'n voorvaderen: den prairiewolf.”

Twee minuten later zag hij dat de man in de hoogte opstond en, zich niet bekommerend om z'n slachtoffer, zich snel verwijderde. De paardenjager wachtte tot de moordenaar verdwenen was achter de vallei, toen stond hij op en zooveel mogelijk dekking zoekend begaf hij zich naar de plaats waar voor zijn oogen, het drama zich had afgespeeld.

De duisternis begon snel te vallen en slechts na lang zoeken bereikte Bill de plek, waar de ruiter gevallen was. Het was een krachten gebouwd man met de forsche, verweerde trekken van den prairiebewoner en zijn kleeding verried 'n zekeren welstand. Een kort onderzoek maakte het hem duidelijk dat de man dood was; de geweerkogel had op twee plaatsen den schedel doorboord. Bill doorzocht vluchtig de zakken van den doode; een goedgevulde beurs met zilveren en papieren dollars zat nog in zijn pantalon en zonder aarzeling stak de paardenjager alles in zijn zakken, wat de vermoorde bij zich had. Hij kon later alles in Salmon City aan de politie ter hand stellen, hoofdzaak was nu den moordenaar te achtervolgen. Vergeefs zocht hij naar een motief voor den moord; roof kon de drijfveer niet zijn geweest, want dan had de moordenaar zeker het geld meegenomen dat de ruiter bij zich droeg. Toen hij echter bemerkte

dat het buskinshemd van den doode openstond en hij zich met een snellen greep overtuigd had, da de binnenzak daarvan leeg was, siste hij tusschen de tanden: het waren dus waarschijnlijk documenten of geldswaardige papieren geweest, die de moordenaar had buitgemaakt.

Kort besloten onderzocht Bill Stones den grond; de vallende sneeuw had de eerste sporen reeds bijna bedekt, maar nochtans onderscheidde de paardenjager duidelijk de slepende voetstappen van moccasins, de voetbekleding van Indianen en halfbloeds. Snel sprong hij op en liep op het paard van den vermoorde toe. Rustig liet het dier zich grijpen en met een paar bemoedigende woorden voerde hij het mee aan den teugel. Langzaam en scherp naar den grond kijkend, waar in de sneeuw de moccasin-sporen nog flauw zichtbaar bleven, daalde Bill den valleirug en de helling af. De sporen voerden hem naar de open vlakte en hij bleef ze volgen tot waar het paardenspoor van den halfbloed begon. Toen steeg hij op het paard en hield het spoor van den ander vast. Meer dan een uur bleef hij zoo voortrijden en meermalen bedacht hij, dat het den man voor hem geen moeite zou kosten hem te doden, indien hij wist dat de wraak hem zoo dicht op de hielen zat. Maar hoewel het hem een onbehaaglijk gevoel gaf te weten, dat zijn leven van één seconde kon afhangen, ging hij zonder aarzelen verder. De halfbloed was de richting van de groote beek ingeslagen en Bill Stones wist dat zij nu weldra Ben's bosch zouden bereiken, dat zich over een afstand van acht mijlen voor hen uitstreckte. Bill was nieuwsgierig wat de ander zou doen, het moeilijk begaanbare boschpad kiezen, dat hem in drie kwartier door het bosch aan het begin van de groote Kreek zou brengen, ofwel den boschrand volgen en omrijden, hetgeen hem op twee uren zou komen te staan. Als hij het laatste koos, had Bill een goede kans, hij kon hem den weg afsnijden en opwachten. In het eerste geval had de man voor hem het voordeel, dan toch zou de paardenjager hem moeten inhalen en het zou in het donker aankomen op een gevecht van man tegen man, hetgeen een hoogst onzekere uitkomst kon hebben.

Maar de man voor hem had geen vermoeden dat hij werd gevolgd. Zonder zich te haasten, hield hij den boschrand en gaf Bill Stones zodoende zijn kans. Toen de paardenjager zich overtuigd had van de bedoelingen van den halfbloed, liet hij het spoor los en zocht den doorgang in het bosch. Met moeite baande hij zich een weg en zoowel hij als het paard hadden verscheidene wonden opgelopen, toen zij aan de andere zijde op de vlakte stonden. Bill Stones gaf het vermoeide dier eenige rust voor hij verder trok en begaf zich toen omzichtig in de richting vanwaar de halfbloed komen moest. De maan verlichtte zwak een heuvelachtig gedeelte der vlakte en toen de paardenjager een geschikte schuilplaats gevonden had, bracht hij het paard naar achter en legde zich in hinderlaag.

Koortsig van ongeduld tuurde hij scherp den boschrand langs, de minuten schenen uren en juist vroeg hij zich af of de man een anderen weg gekozen kon hebben, toen hij met een schok iets onderscheidde: „De moordenaar,” fluisterde hij.

Kalm en zonder om zich heen te zien, galoppeerde de ruiter voort, maar in de nabijheid van de plaats waar de paardenjager lag, scheen het of iets hem waarschuwde en hield hij zijn paard in. Hij kreeg echter geen tijd om lang na te denken, snel achter elkaar vielen

twee schoten, het eene voor het paard bestemd, het tweede trof den halfbloed in de knie.

Met een kreet van pijn viel de man uit het zadel en het paard zeeg ineën. Voorzichtig, om niet verast te worden door een schot, naderde Bill Stones de plaats waar de halfbloed gevallen was en toen hij zag dat hij bewusteloos was, bond hij hem met zijn lasso handen en voeten. Hij haalde de zakken van den halfbloed leeg en met een uitroep van voldoening vond hij wat hij verwachtte: een bundel papieren, waarvan een tekening zijn aandacht trok. „Crim Rivers Valley” stond er op geschreven en met roode kruisjes en strepen waren verschillende plaatsen in de vallei, blijkbaar met een bepaalde bedoeling, aangeduid. Bill kon er geen wijs uit worden en wachtte geduldig tot de halfbloed de oogen opsloeg.

„Wie ben je?” vroeg hij hard, maar een woedende blik was het eenige antwoord.

Bill herhaalde zijn vraag en greep daarbij veelbeteekend naar zijn revolver. Er was iets in de oogen van den paardenjager dat den ander aanried antwoord te geven en onwillig antwoordde hij: „Berry Dane, als je 't weten wilt.”

„En wie was die blanke, dien je in de vallei neerschoot?”

„Pat Radmore, vervloekte Engelschman.”

„Waarom overviel je hem, bandiet? En wat is dit hier?”

Berry Dane gaf geen antwoord en Bill Stones werd woedend. Hij richtte de revolver op het hoofd van den halfbloed en kort snauwde hij hem toe: „Ik tel tot drie en...”

De ander wachtte het vervolg al niet meer af. „Pat Radmore is mijn meester van de ranch Bar 13, Sir. Hij ontdekte een maand geleden een mijn in Crim Rivers Valley en hij was naar Salmon

City op weg, om de mijn te laten registreren. Niemand weet er van Sir dan hij en ik. De rancher had geen familie en ik dacht dat...”

Hij eindigde met een woedende verwensching, en de paardenjager dacht even na.

„Luister,” zei hij, „ik ga naar de vluchthut in Crim's Valley hulp halen en ik zal je hier achter moeten laten. Maar ik zal je komen halen over vier of vijf uren. Wou je nog iets weten, Berry Dane?”

„Ja, wat je van plan bent met me te doen, Engelschman.”

„Wat mijn plicht is mr. Dane, alles naar Salmon City brengen en jou aan de politie overgeven.” En met een „tot straks” verliet Bill Stones den halfbloed en zocht zijn paard weer op. Vijf minuten later galoppeerde hij als een bezetene door den nacht.

Ralph Smith werd wakker door de luide en opgewonden stem van zijn partner en overeind komend, vroeg hij slaperig: „De hengst?”

„Loop naar den bliksem, Ralph Smith, met den hengst. Laat Crimworth zijn smerige paarden zelf gaan vangen.” Met enkele woorden vertelde de paardenjager hem het avontuur van dien nacht en verrast sprong hij op. Over de mijn had Bill niet gesproken, het leek hem voorzichtiger geen verwachtingen op te wekken, die misschien nooit zouden worden vervuld. Maar toen zij even later de vallei achter zich lieten, kon Bill Stones niet nalaten een blik achter zich te werpen. Daar lag een fortuin en het wachtte slechts op een man om het op te rapen....

Rechter Mac-Kensie lag met zijn beide armen op zijn schrijftafel geleund, toen hij drie dagen later het beëdigd getuigenis van de beide mannen aanhoorde en de oude man gromde van voldoening.

„Zoo, heeft Radstone eindelijk ook zijn rechtmatig deel van de gerechtigheid gekregen, zei je? Nou in New Jersey heeft hij den dood al viermaal verdiend geloof ik en hij zou hem toch nog ontkomen zijn, met zijn valschen naam en identiteitspapieren. En die andere schurk, die Berry is onderweg gestorven? Wondkoorts, zei je? Nou enfin dat bespaart ons de last van een rechtzitting. God hebbe hun zielen, Bill Stones, maar ik vrees dat ze ergens anders zijn...”

De oude Schot zweeg even en de paardenjager schoof onrustig heen en weer. „Enne.... de mijn, mijnheer?” vroeg hij haperend.

„Ja, de mijn, Bill Stones. De mijn is op het oogenblik van iedereen of van niemand, zoo als je 't nemen wilt, maar als je 'm nu laat registreren, is hij voor jou. Als je daar soms tevreden mee kunt zijn....”

De twee paardenjagers galoppeerden haastig den weg op naar Crimworth's ranchen Ralph Smith grinnikte.

„Allemachtig, we komen terug zonder paarden, Bill Stones, en de oude vrek zal woedend zijn. Gelukkig dat we nu een paar dollars hebben en den winter kunnen uitzingen.”

„Ja,” zei Bill Stones opgewekt, „'n paar dollars en een beetje koper.”

„Een beetje koper?”

„'n Aardig beetje koper ja, en genoeg voor ons heele leven.”

„En wat wou je daar mee doen, Bill Stones?”

„Ik zal er jou een aandeel van geven en dan zullen we samen onzen vriend Crimworth en zijn kopermarkt een lichte koliek bezorgen....”

Japansche Pelgrim voor een tempel in de omgeving van de oude hoofdstad Kyoto.

PLICHT EN VADERLIEFDE

DOOR REINHOLD ORTMANN

De hoofdcommissaris was op een stoel neergevallen. Zijn uiterlijk toonde duidelijk genoeg, hoe vernietigend deze slag hem had getroffen.

„Hoe groot is het bedrag?” vroeg hij even later met moeite. „Kan ik het vergoeden?”

„Neen — dat is bepaald onmogelijk. Het is minstens vijfenveertigduizend mark!”

Met een gebaar van ontzetting hief Harmening zijn handen op, om die dan weer krachteloos te laten vallen. „Dan is er geen hoop meer. — Vijfenveertigduizend mark — een heel vermogen! Waar zou ik het vandaan moeten halen!”

Nu kwam er voor de eerste maal een uitbarsting van hartstochtelijken toorn in zijn verdriet.

„Zoo diep heb je dus kunnen zinken, eerlooze!” riep de commissaris. „Heb je dat mij en je ongelukkige zuster kunnen aandoen? En met dien zondenlast op je geweten heb je ons weken en maandenlang onder de oogen durven komen —! Foei, ellendige jongen!”

De zwakke gestalte van zijn zoon scheen nog meer in elkaar te zinken. „Ik ben een ellendeling, dat weet ik wel — en tienvoudig beklagenswaardig, omdat ik den moed niet heb gehad, er vandoor te gaan. Slechts om een afscheidsbrief aan u te schrijven, was ik naar huis gegaan. En als Hein Liebenow zich niet met geweld hier toegang had verschaft, zou ik er al mee klaar en vertrokken zijn.”

„Dat zou een waardig slot van je gedrag zijn geweest. — Een goedkoopje uitweg en een goedkoopje boete, jij...”

Hij had er nog een vernietigend woord aan willen toevoegen; maar toen hij zijn oogen op zijn zoon vestigde, liet hij het onuitgesproken. Nooit misschien had hij zoo aangrijpend de eigenaardige schoonheid van dit fijngevormde bleke gezicht gezien en had die zoo'n indruk op hem gemaakt als in dit oogenblik, nu er waarlijk geen doktersoog vereischt werd om te zien, dat hij al door den dood geteekend was. Zijn drift bedaarde weer en verdween bijna geheel, toen in het hart van den vader andermaal de beschuldiging weerklonk, die hem al zoo vaak in de laatste nachten van den slaap had beroofd: „Jij — jij zelf bent vooral de schuldige oorzaak, dat hij op dezen verkeerden weg kon komen. Je kende immers zijn volgzzaam karakter, de zwakte van zijn wil en het vurige verlangen van zijn kunstenaarsziel naar schoonheid en vreugde. Nooit had je hem tot een beroep mogen dwingen, dat een ijzeren volharding en een onwrikbare vastheid van karakter vereischt. Zooals hij in die gehate gevangenis van het bankierskantoor de gezondheid heeft verloren, zoo is hij daar ook zedelijk ten gronde gegaan. En je had het moeten voorzien, hem in vaderlijke liefde een reddende hand moeten toesteken, eer het laatste steunpunt onder hem weggleed — eer het te laat was geworden — te laat!”

Waar zulke zelfverwijten de ziel van een vader vervullen, daar verstommen gewoonlijk de uitbarstingen van drift en verwijt.

Harmening haalde smartelijk diep adem. Toen stond hij van zijn stoel op. „Wat je daar over vluchten zegt, Paul, is dwaas en tegelijk misdadig. Slechts een lafaard kan zoo handelen.”

Voor den eersten keer durfde de jongeman nu zijn oogen naar zijn vader opslaan en tegelijkertijd kwamen er twee groote tranen tusschen zijn wimpers. „Vindt u het dan beter, dat men mij naar de gevangenis brengt? Ik zou daar immers toch niet langer dan een paar weken kunnen leven.”

Als een messteek drong deze wanhoopskreet in het hart van den hoofdcommissaris. Hij wist maar al te goed, dat Paul gelijk had en hij nooit meer van zijn vrijheid zou kunnen genieten, als men

hem eerst in de gevangenis had gezet. En in dit oogenblik dacht hij er niet meer aan, dat het een eerlooze, een misdadiger was, die daar vóór hem stond — maar hij zag in hem slechts zijn zoon, zijn armen, zieken, ongelukkigen zoon, dien hij liefst in zijn armen had genomen om met hem te weenen. Hij moest zich met geweld bedwingen om hem niet al zijn liefdevol medelijden te toonen.

„Je zei toch, dat mijnheer Delmonte de zaak niet wilde aangeven, vóórdat hij met mij gesproken had. Misschien is hij niet zoo onverbiddelijk als jij denkt en is er nog uitkomst te vinden.”

Vermoeid en hopeloos schudde de jongeman zijn hoofd. „Het is allemaal tevergeefs, papa! U moet mij liever aan mijn lot overlaten en u de vernedering van een bespreking besparen.”

„Ik zal doen, wat ik als mijn plicht beschouw, Paul! En ik verlang van jou, dat je tenminste nu niet eerst aan jezelf, maar aan je familie denkt. Je moet mij plechtig beloven alle dwaze denkbeelden uit je hoofd te zetten en deze kamer niet te verlaten voordat ik terug ben.”

Hij had hem zijn hand toegestoken en weerde den ongelukkige niet af, toen hij snikkend vooroverboog om die hand te kussen.

„Ik beloof het u, vader! Ach, als ik toch eens tegen u kon zeggen, hoezeer uw goedheid mij kwelt.”

„Had je maar vroeger vertrouwen gehad in deze goedheid. Ik ga dus en ik vertrouw erop, dat je woord zult houden. Het ergste kan misschien nog voorkomen worden.”

Hij kon niet nalaten bemoedigend de magere, van koorts gloeiende hand te drukken, waarvan hij

de polsen tot in zijn vingertoppen voelde gloeien. Nu nam hij zijn hoed en liep vlug de kamer uit.

Toen de deur achter hem dichtviel, ging er in de gang een andere open en hij stond tegenover zijn ondergeschikte, den commissaris Van Liebenow, wiens aanwezigheid in zijn woning hij door de aandoeningen van het laatste kwartier geheel had vergeten.

„Neem mij niet kwalijk, hoofdcommissaris — maar mag ik u verzoeken, een paar minuten —”

De plotseling tot hem doordringende overtuiging, dat deze vreemde, een aan hem ondergeschikt ambtenaar, bekend was met 't geheim van zijn schande, bezorgde den hoofdcommissaris een zeer pijnlijk gevoel en deed hem voor een oogenblik vergeten, dat hij het misschien aan dezen man te danken had zijn zoon nog te hebben gevonden.

Barscher dan het anders zijn gewoonte was, antwoordde hij: „U moet mij verontschuldigen, mijnheer Van Liebenow, maar ik kan u op het oogenblik helaas niet van dienst zijn. De aangelegenheid, die ik moet afhandelen, kan niet worden uitgesteld.”

„Desondanks herhaal ik mijn verzoek. Uw zoon, die zooals u weet mijn vriend is, heeft mij zijn vrouwen geschonken. En als de aangelegenheid, waarover u spreekt, de zijne is, dan is er voor mij zeer veel aan gelegen, u met mijn wenschen bekend te maken, voordat u het een of ander in deze zaak doet.”

In den toon zijner woorden nog meer dan in den inhoud lag iets, dat den hoofdcommissaris deed besluiten hem terwille te zijn. Zwijgend ging hij naar het kleine salon, waar Liebenow op hem had zitten wachten. En als hij er in dit oogenblik erg in had, dat zijn dochter Alice tegelijkertijd het vertrek verliet, dan was hij toch in geen geval in een stemming om daarover na te denken.

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer Van Liebenow. Wat wenscht u mij te vertellen?”

De commissaris was eerst een beetje verlegen, maar toen scheen hij met een flink besluit zijn verlegenheid overwonnen te hebben, want hij antwoordde, terwijl hij in een eerbiedige houding voor zijn meerdere bleef staan, op een vrijmoedigen en ook hartelijken toon: „De situatie laat volgens mijn meening niet veel omhaal en verontschuldigen toe, hoofdcommissaris! Ik zou mij nooit een vriend van uw zoon mogen noemen, als ik nu niet vurig verlangde hem in zijn nood bij te staan. Ik heb hem straks al verzocht gebruik te maken van mijn klein vermogen ter vereffening van zijn verbintenissen en ik hoop, dat u hem niet zult verbieden het te doen.”

Met een uitdrukking van grenzenloze verbazing keek Harmening op naar den commissaris, die een hoofd groter was dan hij. „Het schijnt toch, dat Paul niet alles tegen u heeft gezegd, mijnheer Van Liebenow! Toen u hem dat verrassend aanbod deed, vermoedde u zeker niet, hoe groot de in dit geval noodige som is.”

„Paul sprak tegen mij over veertig- tot vijftigduizend mark. Ik hoop, dat hij het te vergoeden bedrag daarmee niet heeft onderschat.”

De oogen van den hoofdcommissaris waren nog verder opengestaan.

„En zou u hem deze som maar zoo zonder meer ter beschikking willen stellen? Men dacht tot heden aan het commissariaat van politie niet, dat u zoo vermogend was.”

„Eerlijk gezegd, hoofdcommissaris, het zou ook ongeveer alles zijn, wat ik bezit. Maar of het nu bij een bankier ligt of voor zoo'n doel wordt gebruikt, is voor mij toch precies hetzelfde. Ik heb mijn ambt, dat mij genoegzaam kan onderhouden. En bovendien zou het immers

Witte Lelies.

No. 2

ook natuurlijk geen geschenk zijn. Paul zal mij de som bij gedeelten terugbetalen. Ten overvloede kunt u bovendien een soort borgstelling voor hem op u nemen en . . ."

Harmening legde zijn hand op den arm van den spreker, om hem in de rede te vallen. „Niet verder, mijnheer Van Liebenow!" zei hij met een van ontroering bevende stem. „Wat u wilt doen, is zeer edelmoedig, veel te edelmoedig, dan dat wij eraan zouden mogen denken het aan te nemen. Ik dank u van ganscher harte uit naam van mijn ongelukkigen zoon en ook voor mijzelf. Maar ik zou een bedrieger zijn, als ik uw vriendschappelijke offervaardigheid op zoo'n manier zou misbruiken. U weet evengoed als ik, dat de gezondheidstoestand van mijn zoon hem geen vooruitzicht op een lang leven geeft. De hemel zal hem niet licht tijd genoeg gunnen, om zoo'n overgroote schuld af te doen. En wat mijn borgstelling betreft — nu, ik behoef u zeker wel niet te vertellen, dat mijn loopbaan als ambtenaar op dezen dag afgeloopen is."

„Dat is het juist, wat ik in ieder geval zou willen verhinderen," riep de commissaris vurig. „Een man met uw verdiensten en vooruitzichten mag niet op zoo'n manier zonder eigen schuld uit de rij worden gegooit."

„Heelemaal zonder eigen schuld, waarde jonge vriend, gebeurt het niet. Ik heb menigmaal gefaald in de opvoeding van mijn zoon en in de keus van een beroep, waarvoor hij zoo weinig geschikt was. Nu moet ik de gevolgen ervan ondervinden."

„Neen, hoofdcommissaris, dat moet u niet. En opdat alles duidelijk worde tusschen ons — opdat u mij niet voor opdringerig zult houden, wil ik nu ook alles tegen u zeggen. Het is zeker het meest ongeschikte oogenblik voor zoo'n verklaring, maar uw afwijzing dwingt mij, die uit te spreken. Ik heb uw dochter Alice lief en ik hoop, dat u mij haar tot vrouw zult willen geven. Aan uw toekomstigen schoonzoon zult u toch wel vergunnen met een offer, dat hij volstrekt niet als zoodanig gevoelt, de dreigende ellende van uw huis af te wenden."

Misschien was Harmening in den loop van het gesprek al op zooiets voorbereid geraakt, want zijn verbazing scheen in ieder geval geringer dan zijn aandoening. Zonder dat hij deze aandoening had trachten te verbergen, die de tranen in zijn oogen bracht, greep hij de hand van den commissaris.

„Inderdaad, waarde vriend, u hebt het oogenblik voor uw aanzoek zeer ongelukkig gekozen. Een uur geleden zou ik u waarschijnlijk met vreugde als mijn zoon verwelkomd hebben, want ik ken u en schat u hoog als een achtenswaardigen, flinken man. Nu echter," — en zijn stem bleef haast steken — „nu echter kan ik uw aanzoek niet meer aannemen. De vrouw van een politieambtenaar mag niet de — de zuster van een dief zijn."

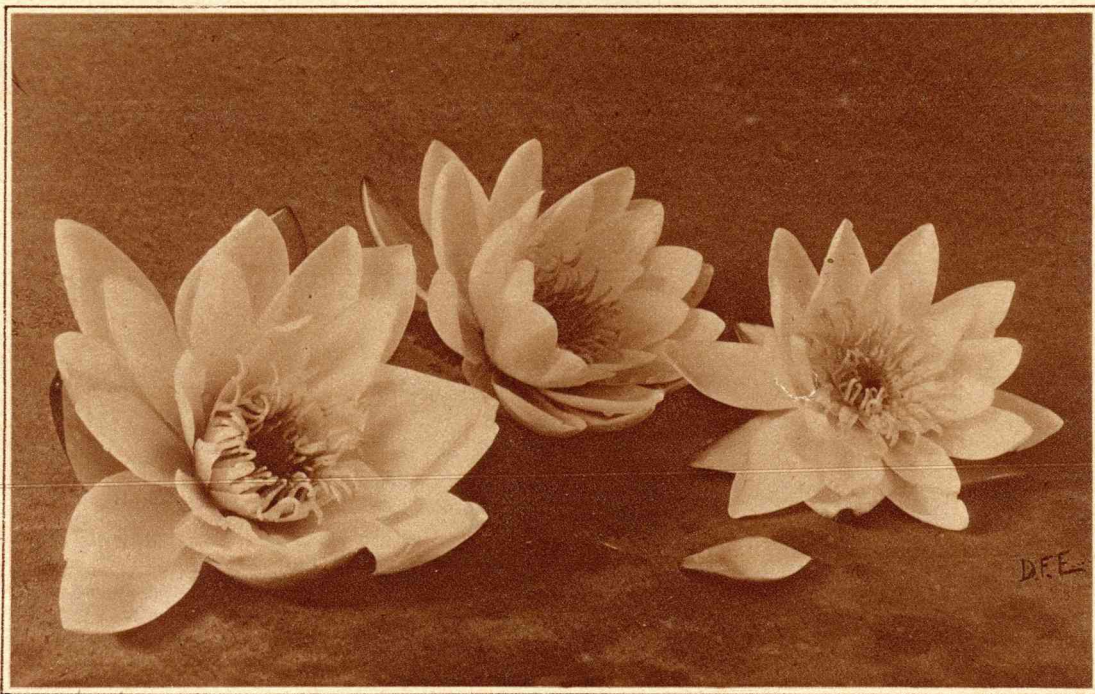
Maar Liebenow was niet met deze afwijzing tevreden. Met de vurige welsprekendheid van een liefhebbend hart bepleitte hij zijn zaak verder. Hij deed een beroep op Harmening's vaderlijke liefde en beweerde dringend tegen hem, dat hij volstrekt geen recht had om een aanzoek te weigeren, waardoor waarschijnlijk de eerlijke naam van zijn zoon en het levensgeluk zijner dochter gered konden worden. Wat hij zei, klonk zoo verstandig en overtuigend, dat de uitsluitend door zijn eergevoel ontstane tegenstand van den hoofdcommissaris werkelijk begon te wankelen.

„Nu dan, mijnheer Van Liebenow," verklaarde hij, „ik kan weliswaar nog geen „ja" zeggen, maar ik zeg ook niet onvoorwaardelijk „neen". Laat mij vóór alles den moeilijken weg naar den bankier afleggen, die het lot van mijn zoon en dus ook het

mijne in handen heeft. Van den afloop van dit gesprek zal dan al het overige afhangen. Wees verzekerd, dat ik niet slechts aan Paul en aan mijzelf, maar ook aan het geluk mijner dochter zal denken, wanneer ik als een nederige smeekeling voor dien man zal staan."

111

Harmening zag den bankier Bruno Delmonte niet voor den eersten keer. Zij hadden elkaar al meermalen bij verschillende families ontmoet. Maar hun omgang was bij zulke gelegenheden beperkt gebleven tot het wisselen van eenige beleefde woorden, zonder dat de eene zich bijzonder tot den anderen aangetrokken gevoelde.

Waterlilies.

Dus kwam de hoofdcommissaris als een vreemde den man tegemoet, die over de toekomst van zijn zoon en over zijn eigen bestaan kon beslissen — en er was in hun vroegere relatie niets, dat de groote kwelling van deze ontmoeting voor hem zou kunnen verlichten.

Mijnheer Delmonte moest reeds order hebben gegeven den verwachten bezoeker onmiddellijk bij hem binnen te laten, want zonder dat hem eerst het pijnlijke van het wachten werd opgelegd, gingen de vleugeldeuren van Delmonte's privé-kantoor voor den hoofdcommissaris open. Delmonte stond bij zijn komst van zijn schrijftafel op en begroette hem met een buiging. Maar hij ging hem niet tegemoet en stak hem ook geen hand toe, zooals onder andere omstandigheden waarschijnlijk wel het geval zou zijn geweest.

„Ik heb u verwacht, hoofdcommissaris — en verzoek u plaats te nemen."

Harmening was niet voornemens geweest te gaan zitten. Maar sedert hij den drempel van dit vertrek had overschreden, gevoelde hij zich niet meer heel vast in zijn knieën en daarom voldeed hij aan de uitnoodiging.

„Mijn zoon, mijnheer Delmonte, heeft zooeven voor mij een bekentenis van zijn verkeerde handelwijze afgelegd," begon hij met een zachte stem, „en u zult wel kunnen begrijpen, in welken gemoedstoestand ik mij bevind."

„Zeker kan ik dat. En ik betreur het zelf ten zeerste, dat wij elkaar tengevolge van zoo'n aanleiding moeten ontmoeten. Maar ik hoop zeer zeker, hoofdcommissaris, dat wij tot een goede overeenkomst zullen komen."

Harmening had den man tot dan toe nog nauwelijks durven aankijken. De bemoedigende toon van deze inleiding gaf hem pas den moed om zijn oogen op te slaan. Maar het gezicht, dat hij voor zich had, was geheel ondoordringelijk. Het was niet mooi en niet leelijk, 'n tamelijk regelmatig, alledaagsch gezicht met een beslist trek om den mond. Voor een vijfendertigjarigen man was de gelaatskleur bijzonder rooskleurig. Maar dat kon wel het gevolg van een buitengewone verzorging

zijn, want mijnheer Delmonte hechtte blijkbaar veel belang aan zijn uiterlijke verschijning. Zijn kortgehouden donkere baard was van een onberispelijken vorm, zijn kleding zeer fatterig en zijn nagels zoo mooi gepolijst als die van een ijdele nuf. Hij deed niet zijn best om den vader van den ontrouwen bankiersbediende een verontwaardigd gezicht te toonen; maar in zijn gezicht was evenmin iets van dat medelijden te lezen, waarop Harmening nu al zijn hoop moest stellen.

„Mag ik vragen, mijnheer Delmonte, wat u hebt besloten te doen?"

„De zaak is, zooals u zult moeten toegeven, op zichzelf wanhopig ernstig — des te ernstiger, omdat mijn beide collega's in 't bestuur van de Bank uit principe tegenstanders zijn van de bij

vele banken heerschende gewoonte, om met het oog op de reputatie der firma eventuele oneerlijkheden van het personeel voor het publiek geheim te houden. Komt de zaak hun eenmaal ter oore, dan zou mijn invloed niet groot genoeg zijn om een aangifte bij den rechter te voorkomen."

„Maar bestaat er dan volstrekt geen mogelijkheid om het gebeurde voor hen stil te houden?"

„Daarop moest ik plichtmatig eigenlijk met „neen" antwoorden. Want het is natuurlijk mijn plicht, in een onmiddellijk te houden vergadering van de directie het geval ter sprake te brengen. Maar ik ben toch tenslotte niet slechts ambtenaar, maar ook mensch. En omdat het nu eenmaal zoo is geloopt, dat ik alleen iets van de strafbare handelwijze van uw zoon weet, zou ik misschien —

al was het niet zonder strijd en zonder ernstig gevaar voor mijzelf — kunnen besluiten het voorgevallene zoowel voor mijn collega's als voor de heele wereld geheim te houden. U kunt toch de ontvreemde som dadelijk vergoeden, hoofdcommissaris?"

Harmening had deze vragen moeten verwachten en hij had tijd genoeg gehad om zich op de beantwoording voor te bereiden. Desondanks was hij nu, in het oogenblik van de beslissing, nog even besluiteloos als hij straks tegenover Liebenow was geweest. Wel dacht hij aan zijn ongelukkigen zoon, aan zijn eigen carrière, die reddeloos vernietigd was als het tot een aangifte kwam — en wel dacht hij ook aan zijn arme, onschuldige dochter, wier levensgeluk door een publiek schandaal voor altijd onmogelijk moest worden; maar alles, wat voornaam en eervol in hem was, kwam desondanks hevig in opstand tegen de voorstelling, om aan de eigenlijk dwaze offervaardigheid van een verliefden jongen man zijn redding verschuldigd te zijn. Was hij straks onder den invloed van Liebenow's welsprekendheid haast voornemens geweest zijn edelmoedig aanbod aan te nemen, nu kwam dit hem opeens weer als iets onmogelijks voor, als een eerlooze handelwijze, die misschien nog erger zou zijn dan de misdaad van zijn zoon.

„Kan ik te weten komen, mijnheer Delmonte, hoe groot de som is?"

„Volgens mijn voorloopige berekeningen, die geheel met de opgaven van uw zoon overeenkomen, bedraagt die ongeveer zesenvierzig duizend mark."

Even aarzelde hij nog, toen schudde Harmening zijn hoofd. „Ik bezit geen vermogen en de inkomsten van mijn ambtsbetrekking zijn juist voldoende geweest voor mijn huishouding en voor de opvoeding van mijn kinderen. Het is boven mijn krachten dadelijk of binnen korten tijd zoo'n som op te brengen."

„Dat is erg genoeg! Is er dan onder uw kennissen niemand, die u het geld zou willen voorschieten, zonder dat u rekenschap omtrent het gebruik ervan zou behoeven te geven?"

Wordt voortgezet

VROUWENLEVEN

De Puntjes op de i GEMAKZUCHT

Het zijn de brave goede mensen, zonder bepaald slechte eigenschappen, die veelal zondigen uit gemakzucht.

Uit gemakzucht worden plichten verwaarloosd, goede werken nagelaten, beloften geschonden.

Uit gemakzucht wordt den kinderen toegegeven, worden ze aan zich zelf overgelaten of worden ze meegenomen naar plaatsen, waar ze eigenlijk niet behoorden te komen — al naar het den ouders het gemakkelijkste is.

En het gevaarlijke van die gemakzucht is, dat maar weinigen haar beschouwen als een werkelijk kwaad.

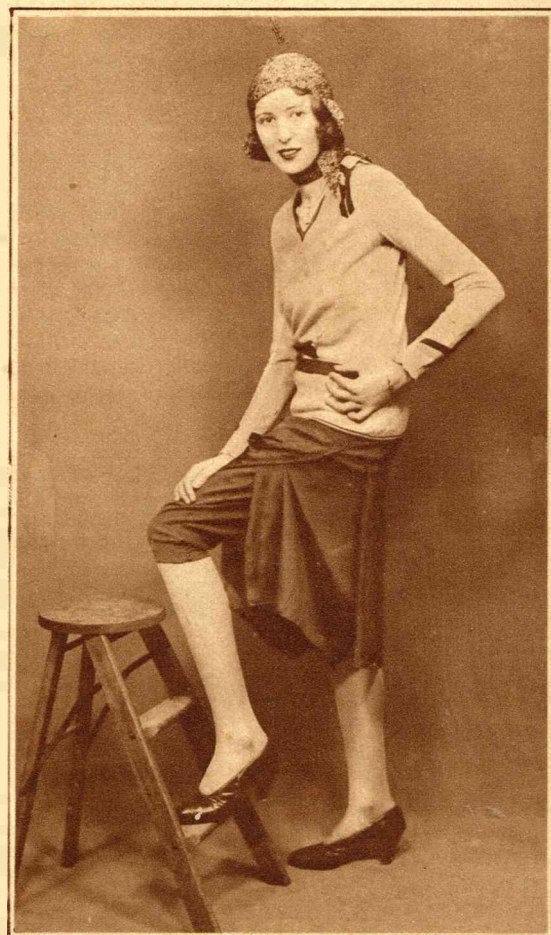
Wie overtuigd is van eigen verkeerden aanleg, van eigen slechte eigenschappen, zal daartegen strijden met alle macht, maar brave goede mensen zullen zich maar al te vaak laten gaan in een gemakzucht, welke de meest funeste gevolgen hebben kan.

En als zulke gevolgen er eenmaal zijn, als er moeilijkheden komen van allerlei aard, als vrienden vijanden worden, als de kinderen den verkeerden weg op gaan, dan zullen de brave, goede mensen zich diep gegriefd en verbaasd afvragen, waaraan ze dit alles toch verdiend hebben.

Zelfs dan zullen ze nog niet begrijpen, hoe de gemakzucht van enkelen een bron kan zijn van onnoemelijk leed en onzegbare ellende van velen.

C. M.

Hieronder: Schaatsenrijders-toilet: geplisseerd rood crêpe de chine rokje en beige wollen jumper met roode garneering. Hoedje en das gehaakt van beige en roode wol met zijde. Hiernaast: Onder het geplisseerde ver over elkaar vallende rokje wordt een bijpassende pantalon gedragen van roode crêpe de chine.

afgegoten. De randen zijn uiterst grillig, meestal zijn zij van voren opgeslagen, op zijde gevouwen of gedrapeerd en vallen van achter diep in den nek. Sommige modellen doen werkelijk aan Zuidwesters denken. Behalve deze Zuidwesters en de nauwsluitende kappen en steekjes, behoren de groote soepele flambards van velours chiffon tot de meest in trek zijnde modellen.

MARGUERITE.

Een Modern Costuum voor Schaatsenrijders

Al laat hier te lande de ijspret ook nog steeds op zich wachten, voorloopig kunnen de liefhebbers en liefhebsters van schaatsenrijden zich nog troosten met de herinnering aan den vorigen winter, die pas laat aanving en toch nog zoo volop gelegenheid gaf tot allerlei wintervermaak.

In afwachting daarvan beelden we hierbij vast een nieuw schaatsenrijderscostuum af, een „au Lido“-model, dat in Zwitserland veel opgang maakt.

Het geplisseerde rokje van roode crêpe de chine heeft een split, zoodat het de bewegingen bij het schaatsenrijden niet kan belemmeren, terwijl het zoover over elkaar valt, dat de bijbehorende breeches van rood crêpe de chine zoo goed als niet te zien zullen komen.

De jumper van stockingette, in beige en rood, sluit zich op elegante wijze aan bij het rokje door de eigenaardige garneering in de kleur van den rok.

Een nauwsluitend hoedje met bijbehorende das, gehaakt van beige en roode wol met zijde, completeren het geheel.

P. D.

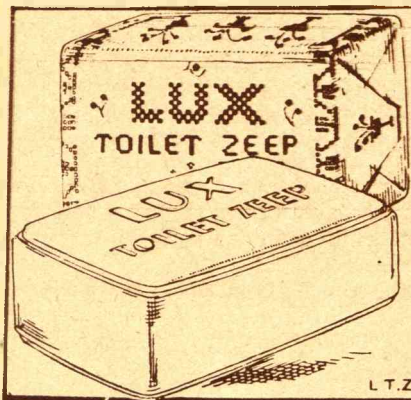
Nieuwe Hoeden

Evenals onze japonnen en mantels hebben de modellen der hoeden zeer belangrijke veranderingen ondergaan. De nieuwe hoeden zijn ondanks de uiterst sobere garneering ervan zeer coquet en hebben weer het echt vrouwelijke cachet, dat zij de laatste jaren zoo zeer misten.

Drapé's vieren ook op 't gebied van hoeden hoogtij; het verwondert ons dan ook niet, dat de soepele viltsoorten en velours, welke zich zoo goed tot smaakvolle drapé's leenen, de dominerende materialen zijn. De bol van den nieuwe hoed is vrij laag en ziet er uit, of hij op 't hoofd werd

1. Modern kapje van soepel gedrapeerd vilt.
2. Flambard of wel Rembrandt-hoed van zwart velours chiffon.
3. Flatteus steekje van zwart vilt, gegarneerd met 'n bescheiden bijou.
4. Coquet dopje van beige vilt met bruin stiksel, gegarneerd met rand van bruin fluweel en groote platte bloem van beige vilt.
5. Elegante hoed van taupekleurig vilt.
6. Gekleede hoed van soepel groen velours.
7. Zuidwester van gedrapeerd zwart vilt.
8. Flambard van donkergroen velours chiffon waarvan de rand van voren is opgeslagen.

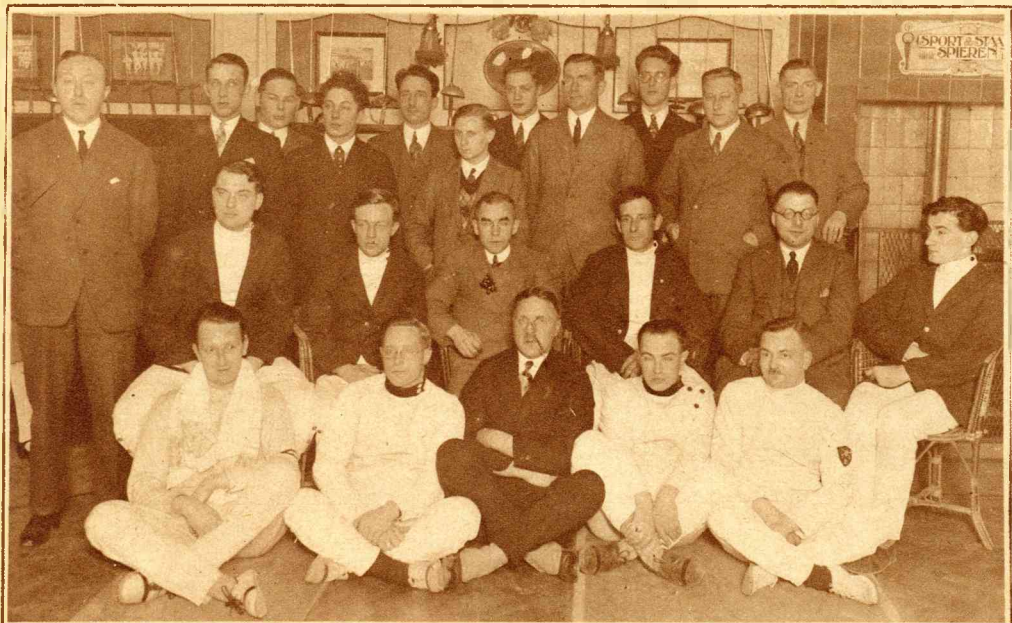
L.T.Z. 2-27

DEZE HEERLIJKE ZEEP HEEFT ALLER HARTEN
VEROVERD. HOEWEL MATIG IN PRIJS, EVENAART
ZIJ TOCH DE ALLERBESTE TOILETZEEPEN.

LUX TOILET ZEEP

N. V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

In de schermzaal van Brasserie te Haarlem hadden Zaterdag j.l. schermwedstrijden plaats. Middenste rij de heeren Opijnen, Faas, Pape, de Leeuw, v. d. Veen, Burgel, van de club Houn, winnaars op den degen. Voorste rij: v. Driest, N. Sjerp, Sjerp, instructeur Horstmanshoff en Schorn van de Incassobank, winnaar op den sabel. Staande Haagsche Schermbond Montfort, Jole, Wagemans, v. d. Klauw, Scheurs, winnaars op floret.

Sport van Zondag

Ajax heeft Zondag tegen H.B.S. 'n goeden wedstrijd gespeeld. Werkelijk, wij zouden zeggen, dat het spel der Ajaciden 'n belofte inhield. In elk geval is 't rood-witte hoofdstedelijke team na den wedstrijd tegen H.B.S. zoo ver gekomen, dat 't meerendeel der concurrenten — H.B.S. was er ook nog één — is afgeschud. Thans gaat het voornamelijk tusschen A.D.O. en Ajax. Theoretisch zijn er nog wel wat meer gegadigden, maar aan de hand der uitslagen van de laatste weken moet men de twee met name genoemde clubs toch als de meest serieuze kandidaten beschouwen.

Tegen H.B.S. ging het Zondag wat men noemt gesmeerd. Nu zal dit ook wel voor een deel het gevolg zijn geweest van het tamelijk doorzichtige werk der zwarte Hagenaars, die zeker met hun spel een heel stuk beneden dat der Amsterdamers bleven.

In de andere afdeeling hebben de wedstrijden van Zondag tot gevolg gehad, dat een tweetal kampioenscandidaten is afgefallen. Van Feijenoord verbaast ons dit niet weinig, daar H.F.C. toch werkelijk één der zwakste ploegen uit de afdeeling is. Niettemin lieten de Rotterdamers zich met 3—1 kloppen en zullen het nu moeten aanzien, dat Z.F.C. of wel Blauw Wit of H.V.V. met de eer gaan strijken.

Blauw Wit won in Schiedam met den oneven goal van Hermes D.V.S. Met H.V.V. staan de zebra's nu gelijk, terwijl zij zelfs een verliespunt minder hebben dan Z.F.C., dat het in IJmuiden niet verder kon brengen dan tot een gelijk spel. Blauw Wit en H.V.V. hebben dus hun lot in eigen handen.

De Zaankanters hebben nog twee wedstrijden voor den boeg. Zouden zij die beide winnen, dan zijn wij er van overtuigd, dat de kampioenstitel, ondanks dat verliespuntje, in Zaandam zal belanden. In elk geval is ook hier de ontkenning niet zoo heel ver meer verwijderd. De competities verlopen, dank zij het fraaie weer, bijzonder gunstig. Een zweetkampioenstornooi

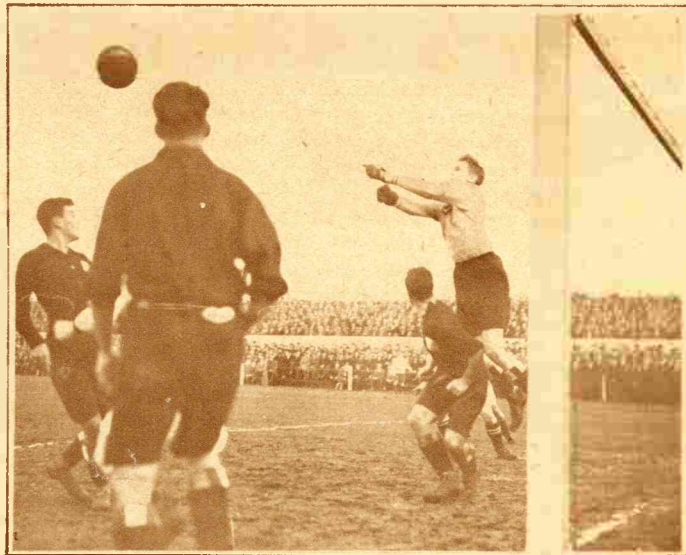

Een tweede moment uit den wedstrijd Ajax — H.B.S. Rambonnet, die druk werk kreeg, nogmaals in actie.

zooals we dat verleden jaar beleefden, is thans gelukkig niet te verwachten.

Het spreekt vanzelf, dat de strijd der adspirant eerste klassers met veel belangstelling wordt gevolgd. In 2 A heeft de hoofdstad niet veel meer te verwachten. Een oogenblik heeft D.W.S. zijn aanhangers „lekker" gemaakt, doch nu Zondag weer werd verloren, is er natuurlijk van 'n kampioenschap in den Spaarnedammerpolder geen sprake meer. Hier is Spartaan van 'n vrij goede plaats op de ranglijst met een sneltreinvaartje naar beneden geduikeld, zoodat de roodbroeken thans zelfs als hekkensluiters fungeeren. Met ongeveer dezelfde regelmaat als de slechtst geplaatste clubs in deze afdeeling gedurende de laatste weken punten verzamelden, heeft Spartaan ze verspeeld, met het gemelde gevolg. Oppassen is hier de boodschap.

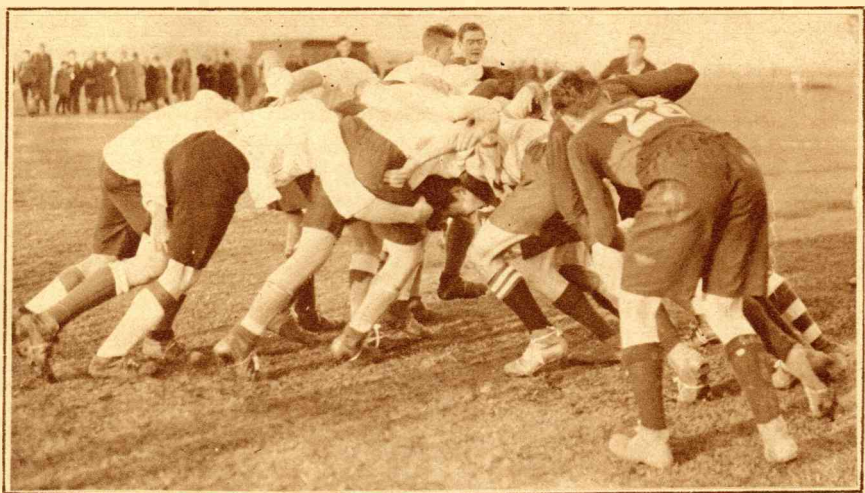
Nu D.E.C. in de andere 2e klasse afdeeling Zondag 'n puntje

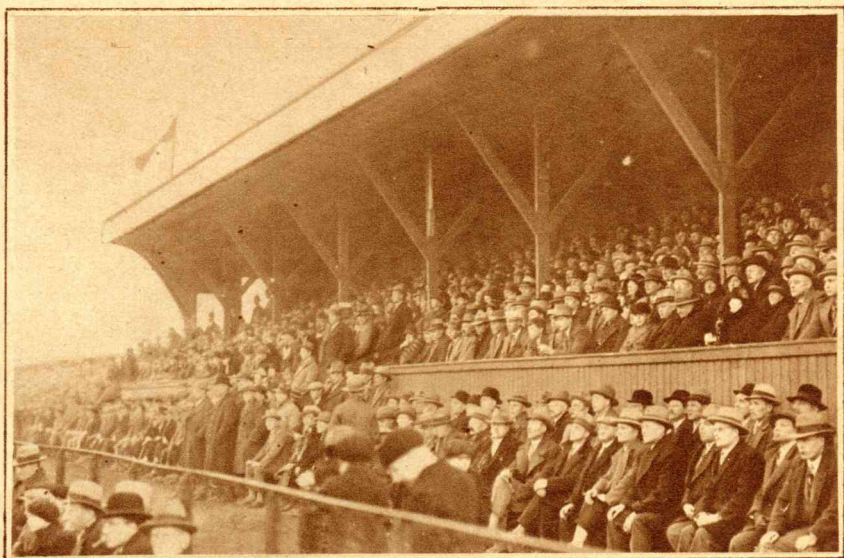
Ajax klopt H.B.S. met 3—1. Kiekie uit deze match voor het Haagsche doel waar Rambonnet het leder verwerkt.

aan Baarn heeft moeten afstaan en Zeeburgia met 2—0 van Zandvoort won, zijn de beide ernstigste concurrenten voor den begeerden titel vlak onder elkaar gekomen. Wel heeft D.E.C. nog een voor-sprong van twee punten, maar Zeeburgia is een wedstrijd achter. Aan de hand der laatste uitslagen zou men wel zeggen, dat de Zeeburgianen iets steviger in de schoenen staan. Intusschen heeft Hercules zich langzaam maar zeker weer tot een medegegadigde opgewerkt. De zaak zit thans zoo, dat de Utrechtenaren nog maar één punt achter zijn, met een paar wedstrijden dan, welke gewonnen zouden moeten worden. Er kan hier dus nog sprake worden van de twee honden en het been, waarbij Hercules maar al te graag als de derde zou fungeeren.

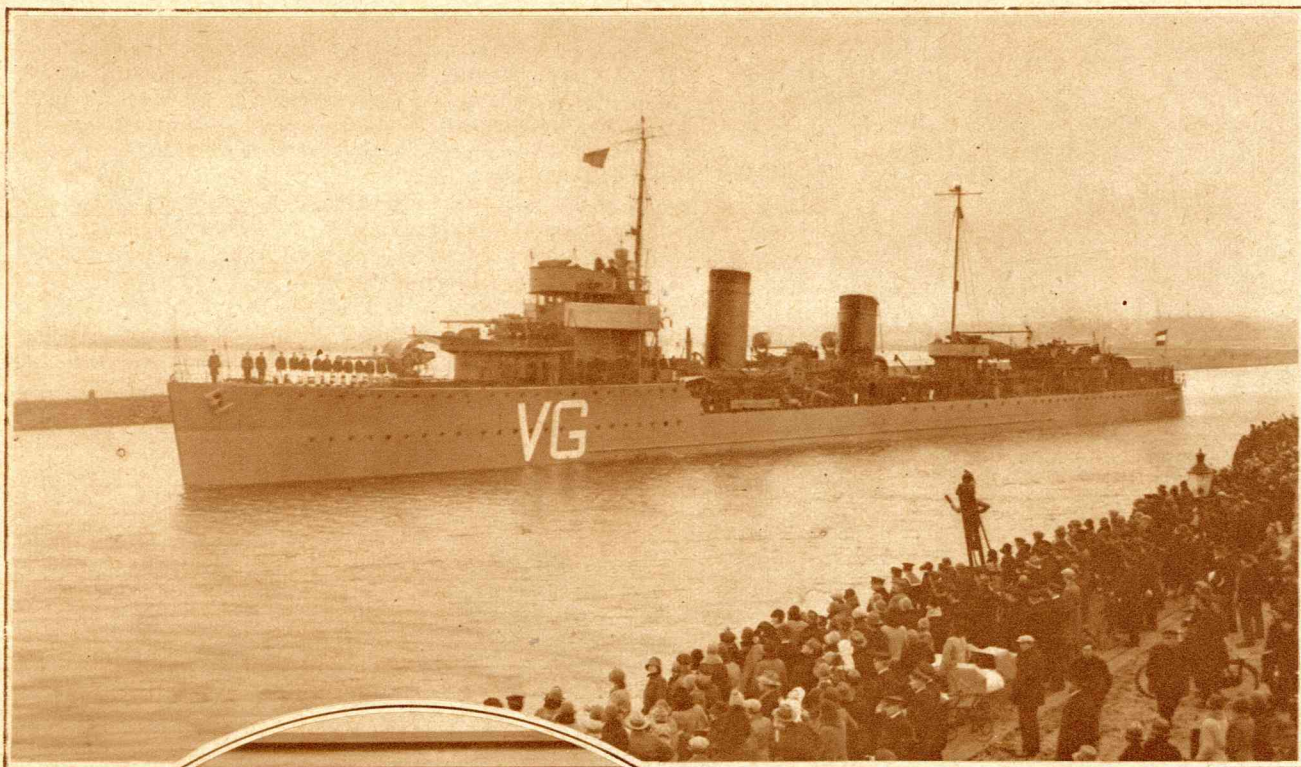
De lucht boven den A.F.C.-hemel klaart op. In verband met het 35-jarig feest mag dit ook wel. Het mooiste van de zaak is, dat de A.F.C.-ers fuivende beter kwamen te staan. Er behoefde dus niet eens voor gevoetbald te worden. H.V.C. verloor n.l. wederom, en de teekenen wijzen er op, dat de Amersfoortsche club het loodje zal moeten leggen. Zondag s.s. H.V.C.—A.F.C. Winnen de roodbaadjers dien wedstrijd, dan is het gevaar zoo goed als geweken.

De rugby-sport floreert hier te lande niet erg: De Delftsche studenten propageeren dezen tak van sport reeds jaren. Zij hebben hiermede in zooverre succes dat thans ook de leerlingen der Haarlemsche Middelbaar Technische School er aan zijn begonnen. Zaterdag ontmoetten de beide ploegen elkander te Haarlem. De Delftsche studenten wonnen met 15—1. Bij rugby vormt de scrum (bij voetbal zeggen we scrimage) altijd een dankbaar object voor den fotograaf. Zie hier zoo'n moment uit de Haarlemsche match.

Vol verwachting klopte het hart . . . Zondag bij Stormvogels—Z.F.C. te IJmuiden. De groote menigte kreeg waar voor haar geld maar toch geen doelpunten, daar in dezen wedstrijd niet werd gescoord.

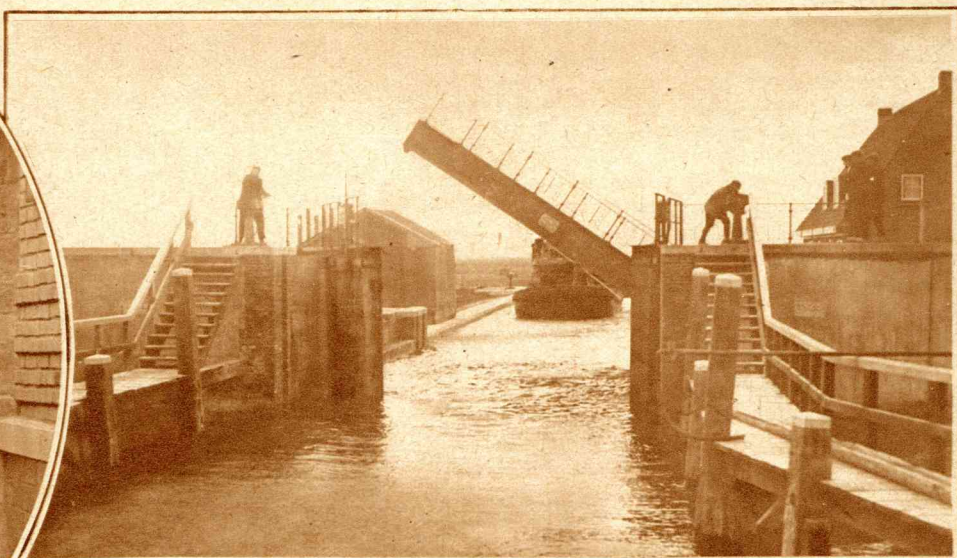
De heer J. Warmolts, burgemeester van Kortenhof, vierde zijn zilveren ambtsjubileum.

Uit de Marinehaven den Helder vertrokken deze week verschillende Nederlandsche oorlogsbodems naar Oost- en West-Indië. Hare Majesteits „Van Galen” kiest zee om de reis naar Curaçao te aanvaarden.

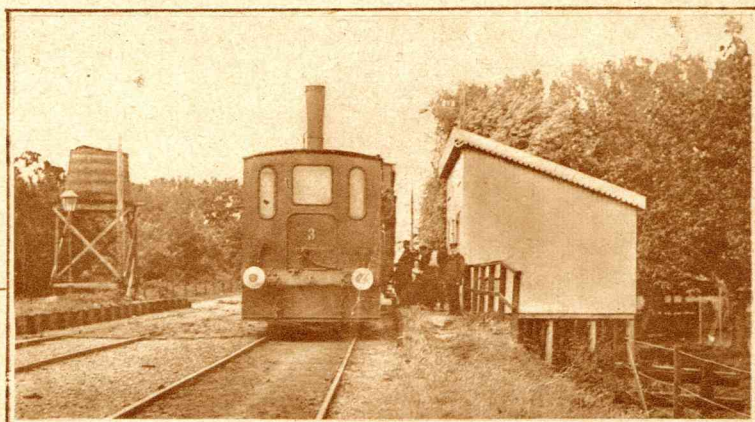

De officieele opening van het nieuwe Raadhuis te Sassenheim vond dezer dagen plaats in tegenwoordigheid van den Commissaris der Koningin in de Provincie Zuid-Holland, Jhr. Mr. Dr. H. van Karnebeek, Z. Ex. te midden der burgemeesters van omliggende gemeenten.

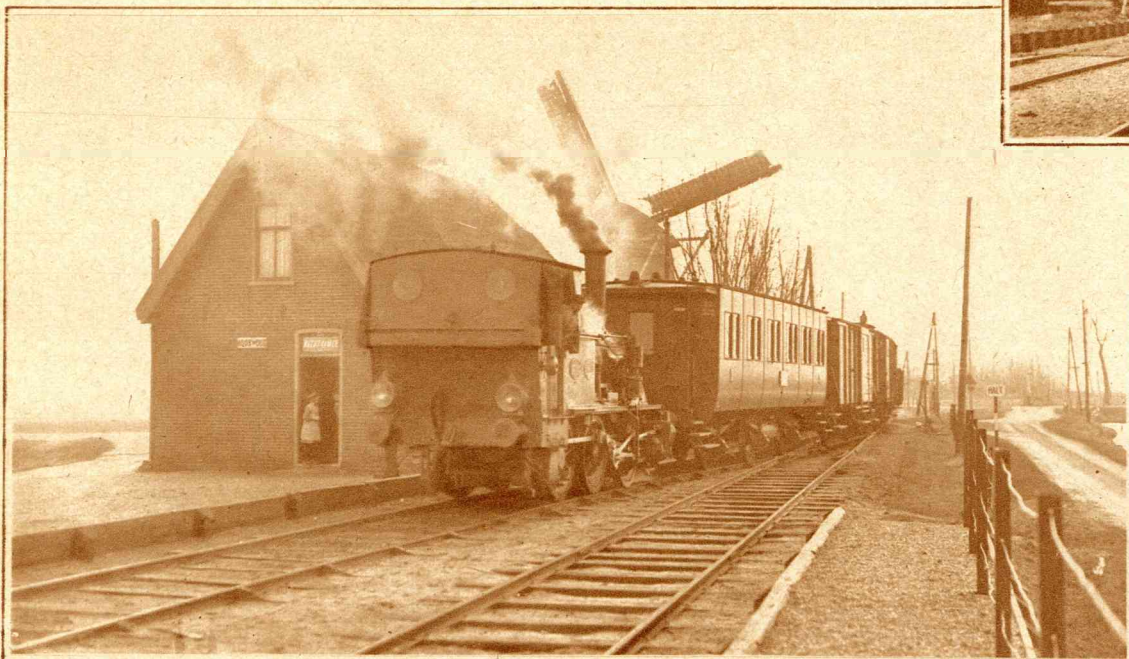
Uit de Provincie

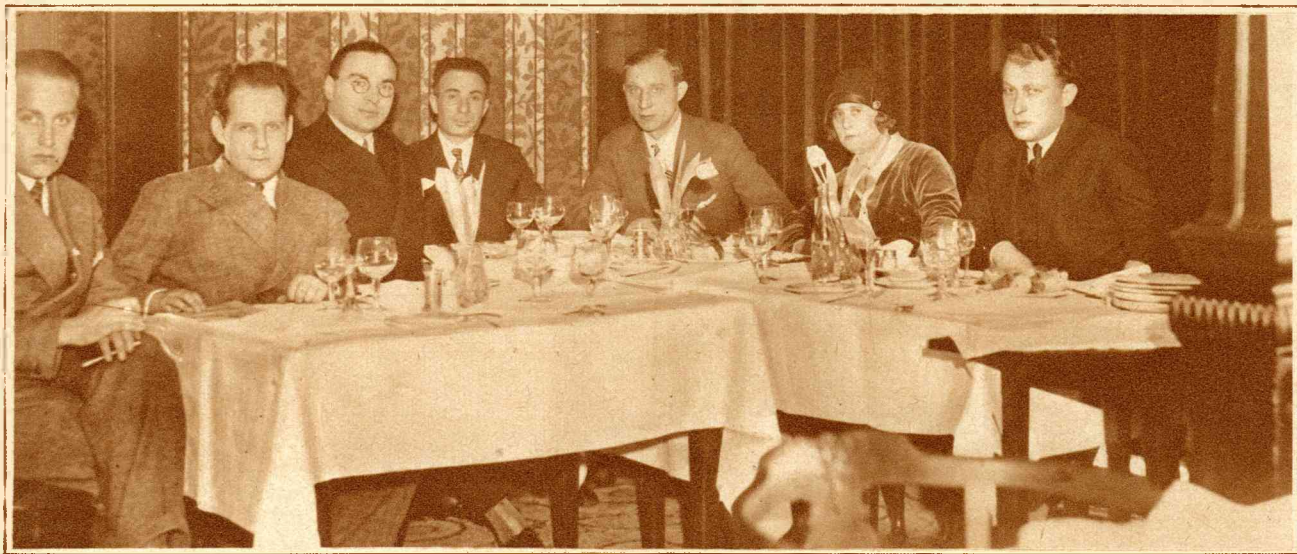
Hoewel de nieuwe sluis aan den Turfhoek te Medemblik nog niet in geregeld bedrijf is, wordt zij toch reeds voor het schutten van materialen gebruikt.

De Stoomtram Schagen-Wognum wordt met ingang van 1 Februari a.s. opgeheven. Wij geven hier een afbeelding van het oude trammetje in zijn glorie-tijd, en een van het vervoermiddel „op zijn laatste beenen.”

Het echtpaar J. Blokdijk-Ruiter te Hoogkarspel vierde onlangs zijn gouden huwelijksfeest.

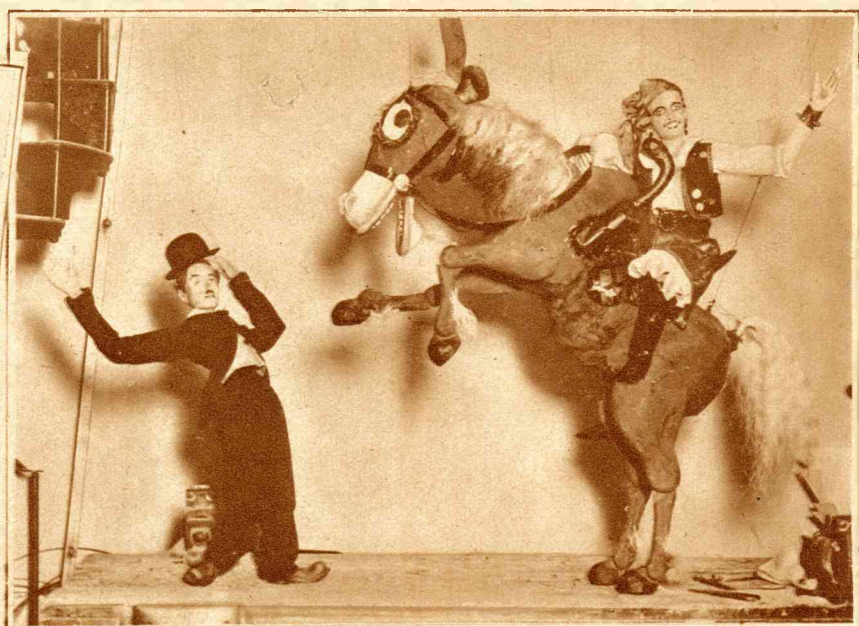

De Russische regisseur Einstein (tweede van links) hield te Amsterdam eenige lezingen over taak en toekomst van de filmkunst.

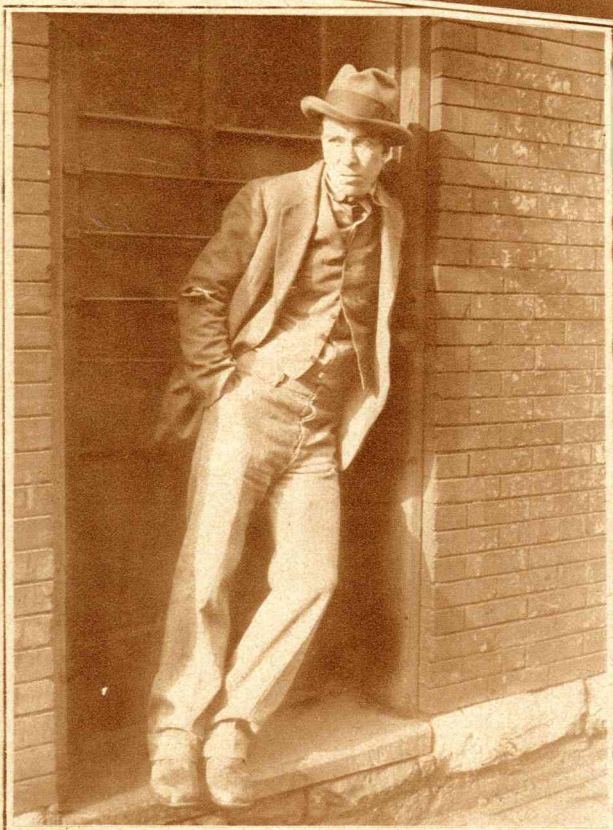
Paul Kern, een verzekeringsbeambte te Budapest, heeft tengevolge van een in den oorlog opgelopen verwonding gedurende de laatste vijftien jaar niet geslapen.

Beroemde Mannen

Een tweetal, dat door iedereen wordt gekend: Charley Chaplin en Douglas Fairbanks, maar ditmaal als marionetten.

De leden van het beroemde Guarneri Kwartet zullen deze maand onder auspiciën van de N.V. Internationale Concertdirectie Ernest Krauss een tournee door ons land maken.

Ten slotte een foto van dominee Ridpath uit St. Louis, die, om toegang te krijgen tot de Amerikaanse misdadigers-wereld, zich als een „toffe jongen” kleedt en voortdurend zijn ongunstigste gezichten trekt.

De verjongingsprofessor Voronoff is thans te Nice gearriveerd om de badgasten aldaar met behulp van apenklieren de eeuwige jeugd te geven.

Zoo zoel en helder kunnen in Zuid-Californië de nachten zijn, dat de bewoners hen op de terrassen hunner weelderige buitenplaatsen door-

MAANNACHT IN CALIFORNIE

brenge. Deze zeldzame opname is gemaakt aan den voet van de San Bernardina-bergen, die men op den achtergrond nog duidelijk onderscheidt.

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Abonnementsprijs: p. week 12 1/2 cent; per kwartaal f 1,62⁵⁰ per post f 1,75; Voor Nederlandsch-Indië f 7,00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van d. c. blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor Oplaatcontrole, Amsterdam.